

அருளாளர் ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாய சுவாமிகள்
அருளாளர் ஸ்ரீ குருநமச்சிவாய சுவாமிகள்

அருளிய அருணகிரி அந்தாதி, திருவருகை தனிவெண்பா,
சாரப்பிரபந்தம், அண்ணாமலை வெண்பா

அருளிமிகு குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள் ஜீவ சமாதி
மலை மேல், திருவண்ணாமலை,

ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாயர் துதி

நம்பிக்கையுடனே குகைநமசிவாயத்தை துதிப்போர்க்கு
சிந்திக்கும் வினையணைத்தும் சணப்பொழுதில்
சிந்திக்க முடியாமல் சிறப்பிக்க செய்ய
தும்பிக்கையுடையோனே தூது சென்று முடித்தீடுவார்.

பூஜை நேரம்

காலை 7 மணி முதல் 10 மணி வரை
மாலை 5 மணி முதல் 7 மணி வரை

உ

ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் துணை

அருளாளர்

ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாயர்

அருளாளர் ஸ்ரீ குருநமச்சிவாயர்
வரலாறு

தொகுப்பாசிரியர்

வித்துவான் அ, பாண்டூரங்கனார்

செயலர் திருமுறைக் கழகம்

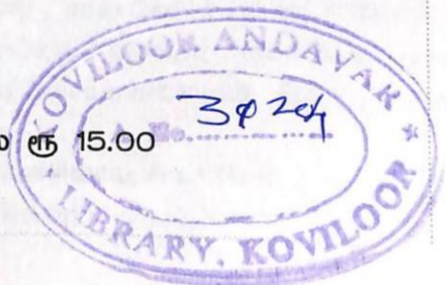
14, செல்லனேரித் தெரு, திருவண்ணாமலை

வெளியீடு:

ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாய சுவாமிகளின்,

17வது தலைமுறை வாரிசுதாரர்

விலை ரூ 15.00

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாயர் வரலாறு	5
அருணகிரி அந்தாதி	23
திருவருணைத் தனி வெண்பா	41
சாரப்பிரபந்தம்	47
நமச்சிவாய மாலை	60
ஸ்ரீகுருநமச்சிவாயர் வரலாறு	69
அண்ணாமலை வெண்பா	86

முன்னுரை

சமயாச்சாரியர் நால்வரை அடுத்துத் திருவண்ணாமலைக்கு வந்த தபோதனர்களுள், குகை நமச்சிவாயரும் குருநமச்சிவாயும் விருபாட்சித்தேவரும் முற்பட்டவர்களாக இருத்தல் கூடும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இவர்களால் திருவண்ணாமலைக்கு ஒரு தனிச்சிறப்பும் சமய நெறிக்கு ஒரு பாதுகாப்பும் உண்டாயிற் றென்பதை அவர் தம் வரலாறுகளால் அறிகிறோம். குகை நமச்சிவாயதேவர் பல்வேறு சூழ் நிலைகளில் அடைக்கலம் புகுந்த அன்பர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியிருந்தபோது அவர் இயற்றிய வெண்பாக்களும் அவர்களுத் தொல்லை கொடுத்தவர்களை தன்னெறிப்படுத்த வேண்டி இயற்றிய வெண்பாக்களும் தீங்கு செய்த புறச்சமயத்தார்க்கு அறிவுட்ட வேண்டி இயற்றிய வெண்பாக்களும், திருவருணைத் தனிவெண்பாக்கள் என்ற தலைப்பில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள் இயற்றிய சாரப்பிரபந்தம் என்ற நூல் மக்களிடம் பரவலாக அறிமுகம் செய்யப்படாமலே இருந்து வந்திருக்கிறது, அவருடைய மாணாக்கரால் இயற்றிப் பெற்ற நமச்சிவாய் மாலையும் ஒருசிலர்க்கு மட்டுமே அறிமுகம் ஆன நூலாக நிலவிவருகிறது. திருமலையை வலம் வரும்போது, ஒதிக்கொண்டே வலம் செய்வதற்குத் தகுதியான ஒரு நூலாக நமச்சிவாய மாலை காணப்படுகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் முன்னோர்களைப் போன்ற திருமலையை வலம் செய்யும் வழக்கம் மக்களிடம் பரவி வருகிறது. ஆகவே நமச்சிவாயமாலையும் இந்த நூலில் இணைக்கப் பெற்றுள்ளது.

அருள்மிகு குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள் தம்காலத்தில் திருவருட் செல்வர்களாகவும் பெருவணிகர்களாகவும்

சிறுபணிகள் செய்யக் கூடியவர்களாகவும் வாழ்ந்த பெருமக்ககளை உலகத்தார்க்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கத் திருவுள்ள கொண்டவர் ஒரு புதுமையான முறையில் அவர்கள் பெயர்களை இச்சாரப் பரிபந்தத்தில் வைத்துப் பாடியிருக்கின்றார். குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள் அண்ணாமலை பெருமானிடம் உதவியை நாடிய போது அண்ணாமலை பெருமான் நான் ஆண்டி என்னிடம் பொருள் எதும் இல்லை. நான் சில புண்ணிய சீலர்களுக்குத் திருமுகம் வரைந்து தருகிறேன். அதனை அவர்களிடம் காட்டி உதவி பெறுவாயாக! என்று கூறுவது போல் பாடியிருக்கிறார். ஆகவே இதன்கண் உள்ள சாரப் பிரபந்தம் படித்து இன்புறத்தக்கதாகும். பெரிதும் பரவாமல் இருக்கின்ற பாக்கள் மக்களிடையே பரவ வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனேயே இப்பதிப்பு வெளியிடப்படுகிறது. அன்பர்கள் இதனைப்படித்து இன்புற்றுப் பயனடைவதுடன் அருளாளர் குகை நமச்சிவாய தேவருடைய பெருமையையும், குருநமச்சிவாய தேவர், விருபாட்சிதேவர் முதலியோருடைய பெருமையையும் நாட்டில் பரப்புதல் வேண்டும் என்றும் பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வணக்கம்

இங்ஙனம்

குகைநமச்சிவாய சுவாமிகளின்,
17வது தலைமுறை வாரிசுதாரர்

குகைநமச்சிவாய சுவாமிகள், 13E, பேகோபுரத்தெரு

திருவண்ணாமலை. போன்: 04175-223178

திருச்சிற்றம்பலம்
ஞானத் தபோதனர்கள்
ஞானத்தபோதனரை

வா! என்று அழைக்கும் மலை அண்ணாமலை!
குகை நமச்சிவாயதேவர் வரலாறு

திருக்கயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரான் முன்னிலையில் அமர்ந்துள்ள திருநந்தி தேவரும் மற்றும் பல மாதவர்களும் எழுந்தருளப்பெற்ற சிறப்பினையுடையது கன்னட நாடு. அந்த நாட்டிலே, திருப்பருப்பதம் அல்லது மல்லிகார்ச்சுனம் என்ற திருப்பதியிலே சிவபிரான் திருவருளைப்பெற்றுச் சிறப்புற்றிருந்த அன்பர் ஒருவர் இருந்தார். அத்தேயத்திலே ஓர் பதியில் வீரமாகேசுரர் குடும்பத்திலே சிவநெறிச் செல்வராகிய பெற்றோர்க்கு நமசிவாயன் என்னும் பெயருடன் ஓர் குழந்தை யொன்று தோன்றி வளர்ந்து வந்தது, அக்குழந்தை நல்லொழுக்கமும் கல்வியும் உடையதாய் வளர்ந்து வந்தது. அந்த அடியவரிடம் அண்ணாமலைப்பெருமான் கனவில் தோன்றி திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று ஞானகுருவாக எழுந்தருளியிருக்குமாறு கட்டளையிட்டார். அவ்வன்பர் பெயர் நமச்சிவாயர் என்பதாம். உடனே நமச்சிவாயர் தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்டார். புறப்பட்டு வரும் வழியிலே உடன் வந்த அடியாருடன் ஒருரை அடைந்தார். அவ்விடத்தே, ஒரு திருமண வீட்டிற்குரிய தலைவன். மாலையணிந்து வரவேற்று திருமண வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். திருமண வீட்டாரும் அங்கு வந்திருந்தவரும், திரு நீறு பெற்றுக் கொண்ட பின், வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டது. அங்கிருந்தவர்கள் “இவ்வடியார் கொடுத்த திருநீற்றினால்தான் வீடு எரிந்து போயிற்று” என்றனர்.

அவர்கள் உரைத்தவற்றைக் கேட்ட தவமுனிவர் சிந்தை
 நொந்து சிவ பிரானை நினத்து மீண்டும்,
 எரிந்தவற்றையெல்லாம் படைத்தருளினார்,
 வெந்துபோனவெல்லாம் மீண்டும் உண்பான அருஞ்செயலைக்
 கண்டவர்கள். இந்த மாதவர் சிவனேயாவர் என்றுபோற்றினர்,
 அங்கிருந்தவர் அனைவரும் அகம் மகிழ, " நான் இனி ஒருவர்
 மனையிடத்தும் செல்வேன்" என்னும் பெரு விரதத்தினை
 மேற்கொண்டு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டார். புறப்பட்ட
 நமச்சிவாயர் மாணவரோடும், அடியவரோடும் பூவிருந்தமல்லி
 வந்து சேர்ந்தார்.

குகை நமச்சிவாயர் பூந்தமல்லியில் செய்ய்த மகிமை

அவர்கள் அனைவரும் காலையில் சிவபூசை செய்யும்
 பண்பினர். ஆதலின், ஊரின்கண் உள்ள தோட்டங்கள் எங்கும்
 மலர் பறித்தனர். இவர் தம் தோற்றத்தையும் செயலையும்
 கண்டு ஊரார் வியப்புற்று நோக்கினர். இவர்கள்
 ஆங்காங்குள்ள கோயில் வழிபாட்டிற்குரிய மலர்களையும்
 பறித்துவிட்டனர்,

ஆகவே, அவ்வுர் அரசு அலுவலர் வரை இச்செய்தி
 எட்டிற்று. அவர்கள் நமச்சிவாய மூர்த்தியை அழைத்து,
 "உரியவரைக் கேளாமல் திரள் திரளாகத் தோட்டங்களில்
 புகுந்து கோயில் பூசைக்கும் மலரில்லாமல் போம்படிப்
 பூக்களைப் பறித்துவிடுதல் குற்றமாகும், என்ன சொல்கிறீர்
 ?" என்றனர். அப்போது நமச்சிவாயர், தங்கள் மேல் குற்றம்
 சுமத்துவோரை நோக்கி, "யாங்கள் பறித்த பூக்கள் எல்லாம்
 நீங்கள் சொல்லும் கோயிலில் உறையும் இறைவனுக்கே
 சார்த்தப் பெற்றன, அம்மலர்கள் வீணாக்கப்படவில்லை"

என்றார். அதற்கு அவர்கள், " கேட்ட கேள்விக்கு நேரான விடை சொல்லாமல் உயர்ந்த தத்துவம் பேசுகின்றீர், உங்கள் சொந்தப் பூசையில் உங்கள் வழிபடு தெய்வத்திற்கு அணியப்பெற்ற பூக்களை இவ்வூர்க் கோயிலில் உறையும் இறைவன் ஏற்றுக் கொண்டு பறிக்கப்பெற்ற பூக்கள் அனைத்தும் தமக்காகப் பறிக்கப் பெற்றவனவாகவே கருதுகிறார் என்று நீங்கள் சொல்வது உண்மையானால், இவ்வூர்க் கோயிலில் உள்ள சிவலிங்கத்திற்கு அணியப்பெற்றுள்ள மாலையானது அனைவரும் காணும்படி, உம் கழுத்திடம் வருதல் வேண்டும்" என்றனர்.

அதற்கு நமச்சிவாய மூர்த்தி உடன்பட்டுச் சிவபிரானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார், இந்த நிலையில் சிவபிரான் கோயிலில் உள்ள அருச்சுக்கர்கள் இறைவனுக்குச் சார்த்தியுள்ள மாலையின் பின்புறத்தில் ஒரு கயிற்றினைக் கட்டி, ஒரு சிறுவனைச் சிவலிங்கத்தின் பின்புறமாக அமரச் செய்து, அக்கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்குமாறு செய்தனர். நமச்சிவாயமூர்த்தி" நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே" என்று பஞ்சாட்சரத்தை ஓதிக்கொண்டு இறைவன் திருமுன்பாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

அப்போது அனைவரும் காணச் சிறுவன் பிடித்திருந்த கயிறு அறுந்துமாலையானது நமச்சிவாயரின் கழுத்திடமாக வந்து மிளிர்ந்தது, கண்டார் அனைவரும் வியப்புற்று நமச்சிவாயரைப் பெரிய ஞானியாராக ஏற்றுப் பாராட்டினர்,

குருசொல்படி சிஷ்யன் செய்தார்

இந்த நிலையில், அந்தப்பகுதியை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த புறமதத்து அரசன், நமச்சிவாயரையும் அவர் மாணவர்களையும் ஆழமாகச் சோதனை செய்து பார்க்க விரும்பினான். நமச்சிவாயரைப் பார்த்து, "உங்கள் சைவ சமயம் உயர்ந்த தத்துவங்களைக் கொண்ட சமயம். எல்லா வகையிலும் உயர்ந்து விளங்கும் சமயம் என்று உம் போன்றவர்களால் பேசப்படுவது உண்மையானால், நான் சொல்கின்றவாறு மெய்பித்துக் காட்ட இயலுமா?" என்று கேட்டான்.

நமச்சிவாயர், அவன் கேட்ட கேள்விக்கு விடையாக, "இறைவன் மெய்ப்பித்துக்காட்ட இயலும்" என்றார், அரசன் குரு மூர்த்தியை நோக்கி ஒரு நிபந்தனை விதித்தான், அதாவது. "பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினைக் கையில் பற்றிர்கொண்டு, சைவ சமயமே சிறந்த சமயம், அச் சமயத்திற்குரிய தெய்வம் சிவபிரானே. என்று சொல்ல வேண்டும், அவ்வாறு செய்ய உம்மால் இயலுமா?" என்று கேட்டான்.

அப்போது நமச்சிவாய தேவர், "பரம்பொருளாகிய சிவபிரானை உள்ளத்தே நினைந்துருகிச், சிவபிரான் திருவருளைத் துணையாகக் கொண்டு அவ்வாறு செய்யக்கூடும்" என்று சொல்லித் தம் மாணவராகிய விருபாத்தித்தேவரை நோக்கினார். மாணவர் புரிந்து கொண்டார், புறமதத்தைச் சார்ந்த அரசன் விதித்த நிபந்தனைகட்கு உட்பட்டு அவன் விரும்பியவாறு பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைக் கையில் பற்றிக்கொண்டு அவன்

கேட்டவாறே சொல்ல விருபாட்சித் தேவர் கட்டுப்பட்டவரானார், உடனே அரசன் கட்டளைப்படி இரும்புத்துண்டம் ஒன்று நெருப்பிலிட்டுக்காய்ச்சப் பெற்றது. இரும்புத்துண்டம் சூடேறியதனை விருபாட்சித் தேவரிடம் தெரிவித்தனர்.

அப்போது விருபாட்சித்தேவர், "அந்த இரும்பு இப்போதுதான் பூத்திருக்கிறது இருக்கிறது, அதுமேலும் பக்குவம் அடையவேண்டும்" என்றனர். ஏவலர்கள் மேலும் அந்த இரும்பினைக் காய்ச்சினார்கள். இரும்பு நன்றாகப் பழுத்து விட்டதாக நினைத்து விருபாட்சி தேவரிடம் தெரிவித்தனர். அந்த இரும்பு இப்போதுதான் காய்ந்து இருக்கிறது அதுமேலும் பக்குவம் அடையவேண்டும் என்றார். ஏவலர்கள் மேலும் அந்த இரும்பினைக் காய்ச்சினார்கள். கொவ்வைக்கனியினும் மேலாக சிவந்தவுடன் விருபாட்சித் தேவரிடம் தெரிவித்தார்கள். அப்போது விருபாட்சித்தேவர், இப்போது தான் அந்த இரும்பு கனிந்திருக்கிறது என்று சொல்லி எழுந்தார், தீவண்ணராகிய சிவபெருமானை உள்ளத்தே நினைத்துக் "கையில் அனல் ஏந்தி விளையாடும் ஐயா போற்றி", "செந்தழல் மேனிச் சிவனே போற்றி" என்று சிவபிரானைச் சிந்தனை செய்து, பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைப் பார்த்தவர் பதைப்புறுமாறு கையில் பற்றிக் கொண்டே, "சைவ சமயமே சமயம், அச்சமயம் சார்ந்த சிவனே பரம்பொருள்" என்று உரைத்தருளினார், பிறகு "அரியும், அயனும், அமரரும் அஞ்சியோடுதற்கக் காராணமாயிருந்த ஆலகால நஞ்சினை, அமுதத்திரள் எனக்கருதியுண்டு. அனைவர்க்கும் நஞ்சினை, அமுதத்திரள் எனக்கருதியுண்டு, அனைவர்க்கும் அடைக்கலம் தந்து, நீலகண்டத்துடன் நிமிர்ந்து நின்ற சிவபிரானுக்கு அடியவராகிய எமக்குப் பழுக்கக் காய்ச்சிய இவ்விரும்பும் பழுத்ததொரு கனியேயாம்" என்று

சொல்லிக்கொண்டே உட்கொண்டு விட்டார். இத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் நேரில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த புறச்சயமத்தைச் சார்ந்த அரசனும். அமைச்சரும். மக்களும் வியப்படைந்து விதிர்விதிர்த்து நின்றனர். பிறகு, வேற்று மதத்தினைச் சார்ந்த அம்மன்னன் நமச்சிவாயருக்கும் அவர் மாணவராகிய விருபாட்சித்தேவர்க்கும் அவருடன் வந்த முன்னூறு அடியவர்க்கும் வேண்டிய சிறப்புகளையெல்லாம் செய்து பாராட்டினான். நமச்சிவாய தேவர் சில நாட்கள் அப்பகுதியில் தங்கியிருந்து சைவ சமயக்கோட்பாடுகளை மக்கட்கு எடுத்துக்கூறினார்.

பிறகு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு அடியவர் குழாம் சூழ்ந்து வரத் திருவண்ணாமலையினைச் சென்று சேர்ந்தார். அண்ணாமலைப் பகுதியில் தங்கிய பின்னரும், திருக்கோயிலுக்குச் சென்றபோது. அண்ணாமலைப் பெருமானைக் கைகூப்பி வணங்காமல் "நீர் நலமாக இருக்கின்றீரோ?" என்று கைகளால் சைகை செய்து வருவாராயினர், நமச்சிவாய சுவாமிகள் செருக்கினால் அவ்வாறு செய்தார் அல்லர், அவர்கள் பின்பற்றம் வீராகமம். "அடியவர் சூழ குருமூர்த்தியாக வந்த சிவபிரான் கோலத்தையன்றிப் பிறரைக் கைகூப்பி வணங்குதல் கூடாது" எனக் கூறுவதனால் அவர் வணங்காமல் இருந்தார். குரு லிங்க சங்கமம் ஏனும் முப்பொருளையன்றிப் பிறரை வணங்குதல் கூடாது எனும் மரபினை ஒட்டி அவ்வாறு நடந்தார்" இலிங்கம் என்பது தம் மார்பகத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானே என்பது அவர்தம் கோட்பாடு, அண்ணாமலையார் கட்டளைப்படியே தாம் அவ்வூர்க்கு வந்திருப்பதனை உணர்ந்தாரில்லை, என்றாலும் செந்தமிழ் மொழியில் அவர்க்குண்டான. மேம்பட்ட

தெளிவினால் அண்ணாமலை அண்ணலைச் சிறப்பித்து
வெண்பாவினைப் பாடத்தொடங்கினார்.

வரம்பலிக்கும் மெய்ஞ்ஞான வாழ்வே பலிக்கும்
திரம்பலிக்கும் செல்வம் பலிக்கும் - உரம் பலிக்கும்
சோணா சலனைச் சுவாமிதனை யுள்ளத்தே
காணார் கருத்து என் கருத்து?

குகைநமச்சிவாயருக்காக அண்ணாமலையார் ஏற்படுத்திய தீர்த்தங்கள்

குகை நமச்சிவாயரும் அவருடைய மாணவர்களும்
நீராடவும் அனுஷ்டானங்களைச் செய்யவும் நான்கு
திருக்குளங்கள் ஏற்பட்டன.

வேதத்தால் மாலையனார் விண்ணபிரான் காணாத
பாதத்தால் காட்ட பலித்ததே தீதற்ற பற்றற
உன்னான் சோணகி ரிலும் நமச்சிவாயருக்கு
எண்ணாலும் வற்றாத பாதத்தீர்த்தம்

அவை 1. பாதத்தீர்த்தம் 2. திருமுலைப்பால் தீர்த்தம்,
3. சங்கு தீர்த்தம், 4. அருட்பால் தீர்த்தம், என்பன.
அண்ணாமலையார் பாதத்தை வைத்து உண்டாக்கி கொடுத்தது
பாதத்தீர்த்தம் நீராடுவதற்க்காவும், உண்ணாமலை அம்மன்
முலைப்பால் பீச்சி உண்டாக்கி கொடுத்த முலைப்பால் தீர்த்தம்
குடிப்பதற்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவை
அண்ணாமலையார் காட்டிய இடங்களாகும். கன்னட
மொழியை அன்றி வேறு மொழியினைக்கல்லாத நமச்சிவாயர்
மேலான தமிழ்ப்புலவர்களும் பாராட்டத்தக்க வகையால்

வெண்பாக்களைப்பாட அருள்செய்தார் சிவபிரான், இறைவன் திருவுளம் வைத்தால் எதனைச் செய்ய மாட்டான்?

நமச்சிவாயர் சிவபிரானிடம் சிறிதும் அன்பில்லாதவர் என்று மற்றவர்கள் கருதக்கூடிய வகையில் கைக்காட்டி வந்ததனை அறிந்த சிவாக்கிரயோகி என்பார், உடல் பெரிதும் வருந்துமாறு நமச்சிவாயரைப்பிரம்பினால் அடித்தார். "நல்ல சற்குருவாக வந்து இறைவன் என்னை மோதியது கொல்வதற்காக" அன்று, என்பாலுள்ள தீக்கணங்களைப் போக்குதற்கேயாம்" என்ற கருத்தமைய ஒரு வெண்பாவினை இயற்றினார், நமச்சிவாயர், நமச்சிவாயருடைய உயர்ந்த மனைநிலையுணர்ந்த சிவாக்கிரயோகியார் தாம் பிரம்பாலடித்தது பற்றி வருந்தினார். நமச்சிவாயர் அவ்விடத்தை விட்டகன்று - கோயிலுள் சென்று இறைவனை வணங்குதல் சிறந்தது - என்று எண்ணினார். அப்பொழுது அவர்க்கு அருகிலே, முன்னொரு நாளில் தமக்கு மெய்ப்பொருள் உணர்த்திய சற்குருவானவர் கல்லாடையுடுத்த தொண்டர்கள் சூழ்தர முன்னே தோன்றினார், தோன்றியவர் உரிமையுடன் இவரோடு சில பேசி அடியார் குழாத்துடன் கோயிலுக்குள் சென்றார், அதனைக் கண்ணுற்ற நமச்சிவாயர், "குருமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் இஃதே போலும்" என்று கருதினார், அடியாருடன் சென்ற குருநாதர் தம்முடன் வந்த மாணவர்களோடு அண்ணாமலையார் அடிக்கமலங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தார், அப்போது குருமூர்த்தியையும் உடன் வந்த அடியவரையும் கண்டிலர் நமச்சிவாயர், உடனே நமச்சிவாய மூர்த்தி "இச்செயல் சிவபிரானுடைய அருட் செயலே" என்றுணர்ந்தார்.

“வம்பான சொற்களைக்கூறி வலக்கை தூக்கிச்சைகை செய்து வந்த நாம், சிவபிரானை உளமாரக் கைகூப்பி வணங்கவேண்டும் என்பதற்காகவே சற்குரு நம்மை அடித்தார் என்று உணர்ந்து கொண்டார். நமச்சிவாயரைப் பிரம்பால் அடித்த யோகியும் நமச்சிவாயரும் சிவஞானம் கைகூடப் பெற்றமையால் ஒருவரை ஒருவர் காணும் இடங்களில் எல்லாம் அன்புற வணங்கி அளவளாவினர். உண்மை அடியாருடைய பண்பு இஃதென்று பிறர்க்கும் உணர்த்தினர். பழைய வழக்கத்தனை மாற்றிக்கொண்டு ஆலயத்துட் புகுந்து அண்ணலைக் கைகூப்பி வணங்கும் வழக்கத்தினை மேற்கொண்ட நமச்சிவாயரும் சிவாகமங்களை தெளிவாகக் கற்றுணர்ந்த சிவாக்கிரமயோகியும் அடியார்க்குரிய அனைத்துப் பண்புகளும் நிறையப்பெற்று, முன்பிருந்த குறைகள் நீங்கப் பெற்று வழிபாடாற்றி வந்தனர். பின்பு அந்தச் சிவாக்கிரயோகி சென்ற இடம் தெரியவில்லை. நமச்சிவாய மூர்த்தி அண்ணாமலையிலேயே தங்கினார். அண்ணாமலைப் பெருமானும் திருவுளம் மகிழ்ந்து நமச்சிவாயர் தம் உண்மை அடியார் என்பதனைப் பலவகையான் உலகிற்கு உணர்த்தியருளினார்.

குறை நமச்சிவாயர் பெயர் வந்த வரலாறு

ஊரினிடத்தும் நாட்டின் கண்ணும் உலாவிக் கொண்டிருந்த நமச்சிவாயரைப் பெரிய மலையடித்தே வசிக்குமாறு அண்ணாமலையார் அருள் புரிந்தமையால் குறை நமச்சிவாயர் என்ற பெயர் எங்கும் பரவிற்று. குறை நமச்சிவாயருக்கு வேண்டிய பொருள்கள் அனைத்தும் யாவர் வாயிலாகவேனும் கிடைத்துக் கொண்டேயிருக்குமாறு அண்ணாமலையார் அருள் புரிந்தார். இந்தக் குறை

நமச்சிவாயருக்குத் தகுதி நிறைந்தசீடர் ஒருவர் இருந்தார், அந்தச் சீடர் ஒருநாள் குகை நமச்சிவாயர் தம் திருவடிகளைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஆடையை அச்சத்துடன் பிடித்துக் கசக்கினார், அதனைக் கண்ட குகை நமச்சிவாயர், "ஏன் இவ்வாறு செய்தனை?" என்று கேட்டார். அப்போது அந்தச் சீடர், "தில்லைமா நகரிலே திருச்சிற்றம்பலத்திலே தொங்கவிட்டப்பட்டிருந்த தீரைச் சீலையிலே தீப்பற்றியது, அத்தீயை அகற்ற வேண்டிக் கசக்கினேன்" என்றார். அப்போது குகை நமச்சிவாயர் தம் அருகிலிருந்த சீடரைக் கட்டித்தழுவி "எனக்குக் குருவாகக் கூடிய பெருமையைப் பெற்றாய் " என்று பாராட்டினார். அன்று முதல் அவருக்கு குரு நமச்சிவாயர் என்ற பெயரே வழங்குவதாயிற்று.

ஒருநாள் குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள் சீடராகிய குரு நமச்சிவாயரை நோக்கி, "நாம் இருவரும் ஓர் ஊரில் இருப்பது ஒரு மரத்தின்கண் இரண்டு யானையைக் கட்டி வைத்திருந்தல் போன்றதாகும், ஆகவே நீ தில்லை மாநகருக்குச் செல்க" என்று சொல்லி மகிழ்ச்சியுடன் அனுப்பினார். அண்ணாமலையில் வந்து தங்கிய குகை நமச்சிவாய தேவர், அண்ணாமலையார் மேல் பல வெண்பாக்களைப் பாடிப்பரவினார். செய்தியறிந்த பல புலவர்களும் மாதவர்களும் இவரிடம் வந்து பல அரிய உண்மைகளை அறிந்து சென்றனர். மல்லிகார்ச்சுனத்திலிருந்து இவரடன் வந்து, பூவிருந்தமல்லியில் குருவின் கட்டளைப்படி அருஞ்செயல் புரிந்த விருபாட்சித்தேவர், குருவின் குகைக்கு மேலே குகை அமைத்துக் கொண்டு, ஆசிரியர்க்குப் பல பணிகளையும் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அன்பர் பலருடன் தம் குகையில் அமர்ந்திருந்தபோது, அவருடைய திருமேனி மறைந்தது. அங்கு, விபூதிலிங்கம் தோன்றிற்று அந்த இலிங்கம் இன்றுவரை இருந்து வருகிறது.

இறந்துபோன ஆட்டை அதன் குட்டிகளுடன் உயிர்மித்த குகைநமச்சிவாயரின் மகிமை

ஒருநாள், ஓரிடையன் இறந்த சினையாட்டினைத் தாங்கி நின்று "இந்த ஆட்டின் வயிற்றில் இரண்டு குட்டிகள் உள்ளன, விருப்பம் உடையவர் விலைகொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்க" என்று பலரும் அறிய உரைத்து நின்றான். அங்கு வந்தாருள்ளே தீயவன் ஒருவன் இடையனை நோக்கி, "இந்த மலையின் கண் உள்ள குகையிலே ஊன் அருந்துவதில் மிகுந்த இச்சையுடையவன் ஒருவன் இருக்கின்றான், அவனிடம் கொண்டுபோ, விலைக்கு வாங்குவான்" என்றான். அவன் உரைத்தவற்றை மெய்யென்று கருதிய இடையன் குகை நமச்சிவாய மூர்த்தியிடம் சென்று நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினான். குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள் சினங்கொள்ளாமல், ஆட்டின் விலை எவ்வளவு என்று கேட்டறிந்துகொண்டு விலைப்பொருளை நாளைத் தருகின்றோம் சென்று வருக" என்று அனுப்பி விட்டார். கருணைக்கடலாகிய அண்ணாமலைப்பெருமானை உள்ளத்தில் நினைத்துப் பெருமானே இன்று ஏன் இறந்து போன ஆட்டினை என்னிடம் அனுப்பினீர்? என்று ஒரு இனிய பாடலைப் பாடி, திருநீற்றில் ஒரு துளியினை எடுத்து ஆட்டின் மேலிட்டார். உடனே ஆடு உயிர்பெற்றெழுந்து இரண்டு குட்டிகளை ஈன்றது. இறைவன் திருவருளள நினைத்து மனம் உருகி நின்ற குகைநமச்சிவாயதேவர் புதர்களில் இருந்த தழைகளைக் கொய்து ஆட்டிற்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். மறுநாள் அந்த இடையன் அவ்விடத்திற்கு வந்து, ஆடு குட்டியுடன் மேய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான், பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு குகை நமச்சிவாய சுவாமிகளிடம் சென்றான்.

குகை நமச்சிவாய சுவாமிகளுடைய கட்டளைப்படி இடையன் பெருமகிழ்ச்சியுடன் ஆட்டினையும் குட்டிகளையும் கொண்டு சென்றான். இரண்டு குட்டிகளையும் இரண்டு தோள்களில் சுமந்துகொண்டு செல்லும்போது முன்னாள் உயிரிழந்து இடையனால் சுமந்து செல்லப்பட்ட ஆடானது இன்ற கத்திக்கொண்டே பின்னே செல்லத்தன் மனையைச் சார்ந்தான். முன்னாள் இடையனைக் குகை நமச்சிவாயரிடம் அனுப்பிய வீணர்கள் இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியைக் கண்டு, சுவாமிகளை இழிவுபடுத்துவதற்காக, உயிருள்ள ஒரு இளைஞனைப் படையில் வைத்துக் கட்டி, "முனிவர் எழுப்பினாலும் எழாதே" என்று படையில் வைக்கப்பெற்றவனிடம் சொல்லி வைத்து அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு முனிவரிடம் சென்று, "சுவாமி, நல்ல இளைஞன் ஒருவன் இறந்து போனான், அவனை எழுப்பித் தந்தருளுக" என்று வேண்டினார். வீணர்களுடைய பொய்ச்செயல்களைக்கண்ட குகை நமச்சிவாய மூர்த்தி, "போனவன் போனவனே இனி அவன் எழான்" என்று சொல்லினார். உடனே பொய்யாகப் பிணம்போல் படையில் படுத்திருந்த இளைஞன் உயிர் பிரிந்து எம்புரம் சென்றது. வீணர்கள் மனம் உடைந்து பெருந்துன்பத்திற்குள்ளாயினர், இந்த ஊரானது குறும்பர்கள் வாழும் ஊர், கொன்றாலும் ஏன் என்று கேளாத ஊர், மிகக் கொடிய காளையக் கதறும் ஊர், பழியைச் சுமக்கும் ஊர்? தேளுக்கு ஒப்பான பாதகர்கள் வாழும் ஊர்" என்று சொல்லிய பின் "என் சொல்லால் அழியப் போகிற ஊர், என்று சொல்ல எண்ணினார், அவ்வாறு சொல்லுதற்கு முன்னே தடங்கருணைப்பெருங்கடலாகிய அண்ணாமலைப்பெருமான் தோன்றி, "அடே நான் ஒருவன் இந்த ஊரில் இருக்கின்றேனடா" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். உடனே குகை நமச்சிவாயமூர்த்தி சின்ந்தணிந்து, கருத்தை மாற்றி, "அழியாவூர் அண்ணாமலை

என்று 'வெண்பாவை' முடித்தருளினார்.

“கோளர் இருக்குமூர்,கொன்றாலும் கேளாவூர்
காளையரே நின்று கதறுமூர்-நாளும்
பழியே சுமக்குமூர், பாதகரே வாழமூர்
அழியும் அழியாவு ரண்ணாமலை” என்பது
அவ்வெண்பாஆகும்.

ஒரு நாளில், ஊரும் ஊரின்கண் வாழும் பழமையான குடிகளும் பல்வேறு வகையான கோட்டுபாடுடைய குழுவினரும் ஒரு தீயவன் செயலால் அழிவிற்குள்ளாகக்கூடும் என்று ஒரு பேச்சு ஊரிலே நீண்டகாலமாக உலாவிவந்தது, அந்தச் சொல் நிறைவேறுமாறு, கொடியவன் ஒருவன் ஊரிடையனைக் குகை நமச்சிவாயரிடம் அனுப்பி. இறந்துபோன ஆட்டினை விற்பனை செய்யத் தூண்டினான். குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள் திருவண்ணாமலையில் அமர்ந்திருந்த காரணத்தினால் திருவண்ணாமலையின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. குகை நமச்சிவாயருக்குத் தொல்லை கொடுத்தவர்களைச் சார்ந்தவர் பலர்பல்வேறு இன்னல்களுக்கும் நோய்களுக்கும் உள்ளாகிப் பல்வேறிடங்களுக்கும் குடியேறிச் சென்றுவிட்டனர். சிலர் மட்டும், வாழ்ந்த ஊர் என்ற பாசத்தினால் அருணையிலேயே தங்கினார்கள்.

வேங்கையிடம் இருந்து பசுவை காப்பாற்றினார்

ஒருநாள் ஓரிடையன் நூறு பசுக்களோடு மலைச்சாரலையடைந்த போது, ஒரு பசுவை வேங்கை பற்றிக் கொண்டு ஓடிற்று, அந்த இடையன் விரைந்தோடிச் சென்று குகை நமச்சிவாயரிடம் சொல்லினான். உடனே சுவாமிகள் அண்ணாமலை அண்ணலை நோக்கி ஒரு வெண்பாவைப்

பாடினார். அப்போது வேங்கை, தான் கவர்ந்து சென்ற பசுவைக் கொணர்ந்து வைத்துச்சென்றது. இந்த அருஞ்செயலைக் கண்ட இடையன் வியப்படைந்து எல்லோரிடமும் இதனை எடுத்துரைத்தான். கேட்டோர் அனைவரும் அண்ணாமலைப்பெருமான் அடியவர்களால் ஆகாதது ஒன்றும் இல்லை என்று பேசிக்கொண்டனர்.

ஒரு வைணவ குருவிற்கு மலையின் தத்துவத்தை விளக்கினார்

பின்னர் ஒருநாள், ஒரு வைணவகுரு காஞ்சிமா நகரிலிருந்து புறப்பட்டு வடதிசை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது கண்ணப்பன் கண்ணைப்பறித்து அப்பிச்சிவபிரான் அருளைப்பெற்ற திருக்காளத்திமலை தோன்றிற்று. அதனையுணர்ந்த வைணவகுரு உடன் இருந்தவரை நோக்கி "இம்மலை என் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைப்பீராக " என்றார். அவர்களும் திரையிட்டு மறைத்தார்கள் இந்த நிகழ்ச்சி பலகாத தூரத்தில் நடைபெற்றதென்றாலும், அண்ணாமலையில் குகைக்குள் இருந்த நமச்சிவாயர் ஞானநோக்கால் அறிந்து தீரென நகைத்துக் கனல்பிழம்பு போன்ற கவியொன்றை இயற்றினார். உடனே அந்த வைணவகுருவின் கண்கள் ஒளியிழந்தன. அந்த வைணவகுரு குருடராகவே சில திங்கள் வரை அல்லலுற்றிருந்து, பின்னர், அண்ணாமலையில் அமர்ந்திருக்கும் மாபெரு ஞானியாகிய குகை நமச்சிவாய தேவர் வாயிலாகத் தனக்குக் கிடைத்த தண்டனை என்று அறிந்ததும் அண்ணாமலைக்கு வந்து முனிவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார். அப்போது குகை நமச்சிவாய தேவர் அந்த வைணவகுருவை நோக்கி " நீர் எந்த மலையைக்

கண்ணாலும் பார்க்கக் கூடாதென்று திரையிட்டு மறைக்கக் கட்டளையிட்டீரோ அந்த மலைக்கே சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்காளத்தி இறைவனை வணங்குவீரானால் மீண்டும் கண் ஒளியைப் பெறுவீர் " என்றார். அவரும் அவ்வாறே சென்று வணங்கிக் கண் ஒளியைப் பெற்றார்.

இவ்வாறாகவே. பல அருட்பெருஞ் செயல்களைச் செய்து அண்ணாமலையில் வாழ்ந்து வரும் நாளில், அண்ணாமலையார் தம்மிடம் ஈடுபாடுடைய மன்னன் ஒருவனைக்கொண்டு குகை நமச்சிவாய தேவர்க்குப் பொன்னும் மணியும் அணியும் பல்லக்கும் அளித்துத் தனக்கு முன்னே செல்லுமாறு பணித்தருளினார். இந்த நிலையில் குகை நமச்சிவாய தேவர்க்கு வயது நூறு ஆயிற்று. விதிக்கப்பெற்ற ஆயுள் முடிந்த பின்னரும் இங்கிருத்தல் பிழையாகும்" என்று சொல்லி முறைப்படி முன்பாகவே அமைக்கப்பெற்றிருந்த சமாதிக் குழியில் தாமே இறங்கினார். பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் வனாத்தில் இருந்து அசுரீரியாக அங்கு வந்திருந்த பலரும் கேட்குமாறு. "அன்பனே, நீ இவ்வுலகில் மேற்கொண்டு நூறாண்டுகள் வாழ்வாயாக" என்றுரைத்தருளினார். இறைவன் திருவுளப் பாங்கினையுணர்ந்த குகை நமச்சிவாயர். அப்பெருமானைப் பாடிப் பரவினார். அவர் காலத்தில் வேற்று மதத்தினரால் சைவ சமயத்திற்கு வந்துற்ற இடையூறுகளை யெல்லாம் நீக்கிச் சைவத்தின் சிறப்பினை நிலை நாட்டினார்.

தன் வயதினை தானமாக கொடுத்தார்

ஒருநாள் குகை நமச்சிவாயர், அண்ணாமலைப் பிரான் சந்திதிக்குச் சென்று, வழிபாடு, செய்துகொண்டு, தம்முடைய குகை நோக்கித் திரும்புகையில் ஒரு பெண் தன் கணவனை இழந்து கண்ணீர்சொரியக்கதறி அழுதுகொண்டு நமச்சிவாய சுவாமிகள் காலில் விழுந்து வணங்கித் தன் கணவனை எழுப்பித் தருமாறு மன்றாடினாள், அந்தப் பெண்ணின் ஆற்றொணாத்துயரினைக்கண்ட சுவாமிகள், உள்ளம் உருகி, அண்ணாமலையார் திருவடிகளை நினைத்து நைந்துருகிப் பாடினார். பிறகு, அந்தப் பெண்ணினை நோக்கிக் “குழந்தாய், அண்ணாமலையார் எனக்குக் கூடுதலாக நூறு வயதினைத் தந்துள்ளார், அந்த நூறு ஆண்டுகளுள் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளை உனக்கும் உன் கணவனுக்கும் தந்தேன், உன் கணவன் உயிர்ப்பெற்றெழுவான், வீடு நோக்கிச் செல்க” என்றார். அந்தப் பெண் நம்பிக்கையுடன் வீட்டிற்குச் சென்றாள். கணவன் உயிர்ப்பெற்றெழுந்ததனைக் கண்டாள், பெருமகிழ்ச்சிக் கொண்டாள். கணவனுடன் சென்று குகை நமச்சிவாய சுவாமிகளுடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, அவருடைய அருள் நோக்கத்தினைப் பெற்று வீடு திரும்பினாள்.

மிலேச்ச மன்னனின் ஆணவத்தை அடக்கினார்

இவ்வாறாகக் குகை நமச்சிவாயர் அண்ணாமலையில் வாழ்ந்து வருங்காலத்தில் நகித் எனப்பெயர் கொண்ட மிலேச்ச மன்னன் ஒருவன் அண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்தான், அவன் மதங்கொண்ட யானையைப்போன்று காணப்பட்டான், அவன் அழகுமிக்க பெண்களைப் பல சாதிகளிலிருந்து

வன்முறையில் கவர்ந்து காவலில் வைத்து அறநெறிக்கு மாறாக நடந்து வந்தான் அவன் அழிதற்குரிய காலம் வந்துவிட்டபடியால், அண்ணாமலையார் திருக்கோயிலினுட்புகுந்து சில வருந்தத்தக்க செயல்களைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

இவற்றையெல்லாம் கண்ணுற்ற குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள், மூன்று சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகக் கொண்ட சிவபிரானுடைய நெற்றிக்கண்ணும் ஆழ்ந்த உறக்கம் கொண்டுவிட்டதோ" என்ற கருத்தினை அமைத்துப் பாடினார்,

நெற்றி விழி கண்மூன்று நித் திரையோ சோணேசா
பற்றுமழு சூலம் பறிபோச்சோ - சற்றும்
அபிமான மின்றோ அடியார்கள் எல்லாம்
சபிமாண்டு போவ தோ தான்

அன்றிரவில் அண்ணாமலைப்பெருமான் மிலேச்சன் கனவில் தவசியாகத் தோன்றி, ஒரு படையினால் முதுகிடத்தில் சிறிது குத்தினார். மிலேச்சன் விழித்து எழுந்தான். முதுகில் ஏதோ சிறிது ஊறல் தோன்றுவதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பிறகு அவ்விடத்தில் ஒரு வேர்க்குரு தோன்றிற்று. பின்னர் அவ்வேர்க்குரு முதுகுப்பிளவையாக உருக்கொண்டது. அதனைக்கண்ட மிலேச்சன் வருந்தினான், அவனுடன் வந்த சில பெரியவர்களிடம் அதனைக் கூறினான். அவர்கள் 'நீ இவ்வாலயத்திற்குள் இருத்தல் கூடாது' என்றவுடன் கோயிலை விட்டு வெளியேறினான். பிறகு அருச்சுக்கர்கள் கோயிலைத் தூய்மை செய்து முறையாக வழிபாடு நடைபெறச் செய்தனர். பிறகு, அந்த மிலேச்சன் பிளவை நோயினால் சொல்லொணாத் துன்பமுற்றுப் புழுக்கள் பெருகித் தாங்கொணாதவனாகி, ஓரிரவில் துடிதுடித்து இறந்தான். இதனைக்கேள்வியுற்ற மக்கள் பெருமகிழ்ச்சியுற்றனர். அவன்

இறந்த தினத்தன்று மக்கள் அனைவரும், இராவணன் இரணியன் போன்றவர்கள் அழிந்த நாளில் உலகம் எவ்வாறு மகிழ்ந்ததோ அவ்வாறு மகிழ்ந்தனர்.

குகைநமச்சிவாயர் திருமண வைபவம்

அருணகிரி அந்தாதி பாடல் நூறும் முடித்தவுடன் நான் ஜீவசமாதி அடைந்து விடுகிறேன் என்று அண்ணாமலையாரிடம் கூறினார். உடனே அண்ணாமலையார் நீ ஜீவசமாதி அடைந்து விட்டால் உனக்கு பூஜை செய்ய வாரிசு வேண்டுமே என்று அண்ணாமலையார் கூறி உடன் அண்ணாமலையார் ஸ்ரீசைலத்தில் உள்ள மல்லிகார்குமாரம் என்ற ஊரில் இருந்து குகைநமச்சிவாயரின் மாமன் மகள் அறம்வளர்த்த நாயகி அம்பாளை அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமுகபு பெருமான்க்கு தேவையானையை எப்படி திருமணம் செய்து வைத்தாரோ அதேபோல் குகைநமச்சிவாயருக்கு அறம்வளர்த்த நாயகி அம்பாளை திருமணம் செய்து வைத்தார். திருமணம் ஆனதும் வாரிசு வந்தது அதன் பின் குகைநமச்சிவாயர் ஜீவசமாதி அடைந்தார்.

கருவுற்ற காலத்தில் விதிக்கப்பெற்ற நூறு வயதும் கழிந்தாற் போலவே, பிறகு சிவபிரான் அளித்த நூறு வயதும் கழிந்து போயினமை அறிந்து, தமக்குத் தலைவராயும், தந்தை, தாய், தெய்வமாயும் விளங்கும் திருமலையில் அன்று இயற்றப் பெற்ற குழியின் கண் புகுந்தார், புகுந்தவர், ஆங்கிருந்து அன்பர்களை நோக்கி, "என்னை, இவ்வுடல் என்று நினையாதீர், இவ்வுடல் நான் அல்லேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அருவம் (ஜீவசமாதி) ஆனார், இவர்

ஜீவசமாதி அடைந்து 500 ஆண்டுகள் ஆகிறது. ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாயர் ஜீவசமாதி ஆன பின்பு வந்தவர்கள் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியும் ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சுவாமி மற்றவர்களும் ஆவார்கள். அதன் பின் குகை நமசிவாயர் சுவாமிகளின் வாரிசுதாரர்கள் பரம்பரையாக ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாயருக்கு பூசை செய்து வருகின்றனர்.

ஒவ்வொரு வருடமும் கார்த்திகை மாதம் வளர்மிறை சதுர்த்தி திதி பூராடம் நட்சத்திரம் கூடிய தினத்தில் கும்பலக்கினத்தில் குருபூஜை நடைபெறுகிறது.

குகை நமச்சிவாய தேவர் இயற்றியருளிய
அருணகிரியந்தாதி

காப்பு

சித்திரமும் புத்திரமும் செந்திருவைச் சேர்விக்கும்
பக்திரும் மெய்ஞ்ஞானம் பாலிக்கும். -கொத்தி
அரிமுகனைக் காய்ந்த அருணேசர் தந்த
கரிமுகனைக் கைதொழுதக் கால்.

நூல்

கார்கொண்ட மேனியனும் கஞ்சனும் காணாப்பெருமை
யார்கொண்டு உரைசெய்வார் அம்புனியிற்-சீர்கொண்டு
அருணகிரி மேவுகின்ற ஐயா நீ வேண்டிக்
கருணைபுரி யாதிருந்தக் கால்.

காலைமலர் தூவக் கருத்தறியா நாயேற்கு
வேலைவிடம் உண்ட விமலனே! - மேலாய
வாசிகனே! கண் பலித்து வாழ்விக்குஞ் சோணகிரித்
தேசிகனே! நீ கண்டாய் திக்கு 2

திக்குவே நிலை திருவுளமே யல்லாமல்
இக்குவே ளைகாய்ந்த ஈசனே! - மிக்கவிடந்
தன்னையுண்ட சோகிரித் தாணுவே! நாயேற்குப்
பின்னையுண்டோ நீயல்லால் பேசு. 3

பேசுமவர் வஞ்சப் பிறப்பறுக்கும் என்னுலகில்
வீசுபுகழ்ச் சோணகிரி வித்தகா! - மாசிலா
அண்ணாமலையானே! அன்னை வயிற்று
என்னையுருப் பண்ணாமல் ஐயா கண் பார். 4

பாராமல் நீயிருந்தால் பார்மீதில் நாயேனுக் (கு)
ஆராவார் சோணகிரி அண்ணலே - தீராப்
பிறப்பை அகற்றுதற்கும் பிஞ்ஞகனே கழ்ந்த
இறப்பை அகற்றுதற்கும் இன்று 5

இன்றுபோ காவோ இருவினையும் மும்மலமும்
நின்றுதமி யேனை நெருங்காமல் - நன்றிதரும்
ஆரணனே! சோணகிரி யத்தனே! மால்தேடுங்
காரணனே! நீ நினைத்தக் கால். 6

காலன் தனக்கஞ்சக் காரணம் என்? நெஞ்சமே!
ஆலம் உகந்த அருணேசன் - கோலத்தை
நேசமுற்று நீகருதின் நீங்காமல் நின்றலைக்கும்
பாசமுற்றும் நீக்கும் பரன் 7

பரமன் நீ என்று பணிந்துருகப் பாடிச்
கரஞ்சேர்த்து நீர்சோரக் கண்கள் - வரங்கேட்ட
என்னவா வின்படியே ஈந்தாய் இதற்கு அருணை
மன்னவா! கானேன்கைம் மாறு. 8

மாறுகொண்ட தக்கன் மனோரதம் எல்லாந்தவிர்த்து
வீறுகொண்ட சோணகிரி வித்தகா - ஆறுகொண்ட
செஞ்சடையாய்! நினைத் தெரிசித்தல் வேண்டும் என் கண்
பஞ்சடையா முன்னே பரிந்து. 9

பரிந்து அணிந்த வெண்ணிறும் பாம்பும் தீக் கண்ணும்
அரிந்தசிர மாலை யழகுந் - தெரிந்து
நெருக்குமாம் வல்வினையை நீக்கும் அரு ணேசற்கு
இருக்குமாம் கோலங்கள் ஏத்து. 10

கோலம்முதல் தேடி நெஞ்சே! கூப்பிட்டுங் காணாத
கோலம் குருவடிவு கொண்டேதான் - ஆலம்
தரித்தபிரான் சோணேசன் தான் முனிந்து வேளை
எரித்தபிரான் வந்தான் இதென்? 11

என்ன தவப்பயனோ ஏழையேற்கு என்றறியேன்
முன்னம் மறைகாணாத முக்கண்ணா! - நின்னையே
தேடுகைக்குஞ் சோணகிரித் தேசிகனே! நின் புகழைப்
பாடுகைக்கும் பெற்ற பயன். 12

பெற்றோம் பலனைப் பிறந்ததனால் நெஞ்சமே!
அற்றோம் மனத்தில் அனைவரதம் - பற்றுவார்
உள்ளலைக்குந் தீவினையை ஓட்டும் அருணகிரி
வள்ளலைக் கொண்டாட வரம். 13

வரம்பலிக்கும்; மெய்ஞ்ஞான; வாழ்வே பலிக்கும்;
 திரம்பலிக்கும்; செல்வம் பலிக்கும்; - உரம் பலிக்கும்
 சோணா சலனைச் சுவாமிதனை யுள்ளத்தே
 காணார் கருத்து என் கருத்து? 14

கருத்தில் அருணேசன் கஞ்சமலர்த் தாளை
 இருத்தி நினைப்பாரை என்றும் - வருத்துமோ?
 நாட்டும் பலவுயிரை நாள்தோறும் தொடர்ந்து
 வாட்டும் பிறவி நோய் வன்பு 15

வன்பெருக்கிற் கல்மிதக்கும் வாய்முதலை பிள்ளைதரும்
 என்புஉருக்கொள் பெண்ணாய் இருக்குமே - அன்பருக்கு
 நாட்டுகுரு சோணகிரி நாதன் அடி யார்மூவர்
 பாட்டினிசை கேட்ட பரம். 16

பரமன் அருணேசன் பதம்பணியார்க்கு என்றும்
 கருமம் சிதையும் எனல் கண்டோம் - அருமந்த
 கூட்டு தலைபோய்க் கொடியதக்கன் வேள்வியிலே
 ஆட்டுத் தலையாகை யால். 17

ஆலம் வருவது கண்டு அஞ்சி அமரர் குழாஞ்
 சால வெருண்டோடுஞ் சமயத்தில் - ஓலமென
 நின்றான் உலகுஅறிய நேசம் அடி யாரிடத்தக்
 குன்றாத சோணகிரிக் கோ. 18

கோடிவிதி மாளின் குலாவுகம லக்கண்ணன்
 ஓடி வடஆல் உறங்குமே - நாடுங்கால்
 அக்கண்ணர் கோடி அழியின் அருணகிரி
 நக்கன் அருள் சற்றே நகும். 19

நகுமானை ஏந்து அருணை நம்பா! பிறப்பிற்
புகுவேனைக் காக்கும் புனிதா! - தகுமேனை
பெற்றதுணை நீயல்லாற் பேருலகில் நாயேனுக்கு
உற்றதுணை மற்றியாவர் ஓது 20

ஓதக்கடல் நஞ்சை உண்டசோ ணாசலனை
ஓதல் கடன் நெஞ்சே! ஓதினால் - பாதம்
பெறலாம்; நமது பிணிமூப்புச் சாக்காடு
அறலாம்; கரையேற லாம். 21

ஆம் என்று நம்பியனு தினமும் போற்றினால்,
நாம்என்று பற்றி நலமாகக் - காமித்துச்
சிட்டாகுஞ் சோணகிரி சிந்தித்தால் நெஞ்சமே
விட்டேகும் வெய்ய வினை. 22

வெய்ய பிறவிதனை வேரறுக்குஞ் சோணகிரி
ஐயரடி யார்பாட்டிற்கு அல்லாமல் துய்யகரா
வாய்க்குமோ பிள்ளையும் தண்வாரிதியில் கல்மிதந்து
காய்க்குமோ ஆண்பனையுங் காய்? 23

காயம் நெகிழாமுன் கண்கள் இருளாமுன்
வாயிலுள்ள பல்லும் வழுவாமுன் - காயம்பார்த்து
ஓடிநமன் வாராமுன் உள்ளமே! சோணகிரி
நாடிநம வென்றே நட. 24

நடக்கும் குலம் கல்வி நம்மவென்பார் ஆசை
அடக்கும் வகைசற் றறியார் - தொடுக்குநால்
காட்டுமோ? சோணேசன் கஞ்சமலர் தாளினையைக்
கூட்டுமோ? சொல்லீர்! குலம். 25

குலமில்லார் வண்மைக் குணமில்லார் கல்வி
நலமில்லார் ஆனாலும் நன்றே - வலம் வந்து
அரிய திருவருணை அண்ணலுக்கு ஆளாவார்
பெரியவர்க்கு மேலான் பேர். 26

பேரும் பெருவாழ்வும் பிள்ளைகளும் வேண்டுவோர்
ஆரும் பரவும் அருணேசன் - சீரை
உறக்கத் திலும் மறக்க வொண்ணாது உரைக்கிற்
பிறக்கக் கிடையாது பின். 27

பின்னறியேன்; முன்னறியேன்; பேதையேன்; பாமாலை
பன்னறியேன் சோணகிரி ஈசனேநின்னருளைக்
கொண்டுரையா நிற்குங் குறிவுங் குறிதேடுங்
கண்டுரையாது என்றன் கருத்து. 28

கருத்தறிந்த மெய்யடியார் கண்காண வெள்ளை
எருத்தில் வரும் சோணகிரி ஈசா! - பருத்த
அலங்கார நால்வேதன் ஐந்தலையுள் ஒன்றைக்
கலங்காமல் நீயறுத்தாய் கண்டு. 29

கண்டும் இணை யென்பார் கருத்தும் நாவும்வாழி
அண்டர்கோ வே! அருணை யண்ணலே! - விண்டுவாஞ்
சங்கையெடுத் தோன்கண் சரணத்தில் சாற்றும்உன்றன்
செங்கையிலே வேதன் சிரம். 30

சிரமாலை தானணிந்து சேவிலுகந்து ஏறி
அருமா மறை தேடும் அண்ணல் - வருமா
முனிக்கூட்டம் போற்று முதல்வன் அருணேசன்
இனிக்கூட்டான் துன்பத்து எமை. 31

எமையாளும் சோணகிரி யீசா! நின் பாகத்து
உமையாளும் நீயும் உகந்த - சமயத்து
இருக்கின்ற கோலத்தை யான் காண வேண்டி
யிருக்குங் கருணை செய்வாய் என்று. 32

என்றும் அருணேசன் இருபதத்தை நம்பாதார்
குன்றில் வனத்திற் குகையதனிற் - சென்று
திரிந்தென்? பலமருந்து தின்று சில காலம்
இருந்தென்? இராமலிருந் தென்? 33

ஏனம் அனம்தேட இணையடியுஞ் சீர் முடியுந்
தான் அவற்றிற்கு எட்டாத தாணுவா - ஞானத்
தழல் கண்ட மேனித் தலைவன் அரு ணேசன்
கழல்கண்டார் காணார் கரு. 34

கருமா முகில்வண்ணன் கஞ்சனுக்கும் எட்டாப்
பெருமான் விடையேறும் பெம்மான் - ஒருமான்
மழுவேற்குஞ் சோணகிரி மன்னனடி யாரைத்
தொழுவேற்கும் உண்டோ துயர் ? 35

துயர் கொண்டு நாளுந் தொலையாப் பிறப்பில்
அயர்கின்ற நாயேற்கும் ஆமோ? - உயர்தவத்தோர்
ஆரும் பரவும் அருணேசர் அம்புயத்தாள்
சேரும் கருத்து ஒரு கால் செப்பு. 36

செப்பரிய மால்பிரமர் சிந்தைதனக் கெட்டாத
அப்பரிய சோணகிரி அப்பனே! - எப்பொழுதும்
பெண்ணை விட்டு நீங்கா நின் பேரழகு சந்ததம்என்
கண்ணை விட்டு நீங்காது காண். 37

காணார் அரிபிரமர் கஞ்சமலர்த் தாளிணையை
நாணாமற் றான்காண நாடியே - சேணாடர்
ஆயும் புகழ் அருணை அண்ணா மலையானே?
மாயும் தமிழேன் மனம். 38

மனத்தில் பயமறிந்து மாமுனிவர்க் காகச்
சினத்தில் புரமெரித்த சீமான் - அனத்தன் அருள்
தக்கன் தலையறுத்த தாணு அருணகிரி
நக்கன் றனைமனமே நம்பு. 39

நம்பியிரு நெஞ்சமே நாளும் அருணகிரி
உம்பர்கோன் அன்றுரைத்த உண்மையை - நம்பிக்
கெடுத்தாலும் சோணேசன் கேடுபடாது எம்மை
எடுத்தாலும் சோணேசன் என்று 40

என்று தருவாய் மகிழ்ந்தே யான் பெறுவது எந்தநாள்
இன்று தமிழேற்கு இயம்பிடாய் - நன்றிதரும்
ஏகனே! சோணகிரி ஈசனே! சேவேறும்
வாகனே! சாகா வரம். 41

சாகா வரம் பெறலாம் சந்ததமும் சோணகிரி
நாகா பரணந்தாள் நாடியே - ஏகாந்தம்
நண்ணும் அக்க மாலைகொடு நாவார ஐந்தெழுத்தை
யெண்ணும் மறவாது எடுத்து. 42

எடுத்த பயனை இருவினையை யெண்ணார்
அடுத்த சிவ பூசை யறியார் - தொடுத்த
நெறியாகும் சோணகிரி நித்தரடி யாரை
அறியாத மானிடவ ரச்சு. 43

அச்செல்லாம் ஒன்றாய் அதிலே இருவகையாய்
வைச்சதென்ன? சோணகிரி வள்ளலே - இச்சையிலே
வாழ்ந்து சிலபேர் இருக்க வாய்புதைத்துக் கைகட்டித்
தாழ்ந்து சில பேர் இருக்கத் தான். 44

தானே உலகுடையோன தன்னசைவே பல்லுயிர்க்கு
தானே யனைவர்க்குந் தாதையாய்த் - தானே
அனைத்துயிருங் காக்கும் அருணேசன் என்றால்
மனத்துயரம் போவதே மாண்டு. 45

மாண்டு பிறந்துழலும் மாப்பிணியை நீக்குதற்கு
வேண்டும் மருந்துனக்கு வேண்டினால் - ஈண்டுலகில்
வீணேசர் சொல்லை விரும்பாமல் நெஞ்சமே
சோணேசன் என்றொருகாற் சொல். 46

சொல்லரிய நால்வேதஞ் சொன்னபடி யேகருதி
நில்லரிய பூசையிலே நேசமா - வெல்ல ரிய
நஞ்சே தரித்தருளும் நாதரடித் தாமரையை
நெஞ்சே! மறவாமல் நீ. 47

நீயே வரல்வேண்டும் நின்னைபோ லானதுணை
நாயேனுக் கியாருண்டு நாடுங்கால் - தாயகமாம்
அண்ணாமலை மேவும் அப்பனே என்பிறவிப்
புண்ணாம் மலை அகற்றும் போது. 48

போதுமதி கடும் புனிதர் புனியீன்ற
மாதுபங்கர் அண்ணாமலை நாதர் - பாதம்
இறுகப் பிடிமனைமே! எந்நாளும் நின்னைக்
குறுகப் பயப்படுமே கூற்று! 49

கூற்றிருக்கும் முன் காலில்! கூறு புறங்காலில்
ஒற்றிருக்கும்மாயவன் கண் எப்பொழுதும் சாற்றுகையில்
அம்புயத்தோன் கம்இருக்கும்; அண்ணாமலை நாதர்
செம்புயத்திற்கு ஆர் இணையாம் செப்பு 50

செப்பரிய ஞானச் செழுஞ்சுடரே சோணகிரி!
அப்பனே! நன்னூல் அறிந்தாலும் - இப்புனியில்
கொண்ட குரு வைப்பொருளாக்கொள்ளார் பயனேது
கண்டவெல்லாம் வீணிலே கற்று, 51

கற்றதனால்தொல்லைவினைக் கபறுமோ? நல்லகுலம்
பெற்றதனால் போமே பிறவிநோய் - உற்றகடல்
நஞ்சுகந்து கொண்டருணை நாதரடித் தாமரையை
நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி. 52

நெறியுண்டாம் நல்ல நிலையுண்டாம் ஞானக்
குறியுண்டாம் எண்ணம் எலாம் கூடும் - செறிவுண்டாம்
ஆதி அருணகிரி அண்ணலார் ஐந்தெழுத்தை
யோதிமட நெஞ்சமே! உன் 53

உன்னக் கருத்துண்டு உரைப்பதற்கு நாவுண்டு
பன்னச் சிவநூல் பலவுண்டு - முன்னம்றைக்கு
எட்டாத சோணகிரி ஈசர் இருதாள் பணிய.
வொட்டாது பாவம் உயர்ந்து. 54

உயர்ந்தவர்க்குள் எல்லாம் உயர்ந்திருக்குங் கோவே!
நயந்தபுகழ்ச் சோணகிரி நாதா - பயந்துஅமரர்
உண்ணப் படாநஞ்சை யுண்டவுன்னைச் சாம்அவரோடு
எண்ணப் படுவார் இதென். 55

என்ன சன்னம் எடுத்தார் புவிமீதில்
அன்னமிடார்; இன்சொல் அறிகிலார்; முன்னமே
ஒன்னார் புரம்எரித்த உண்ணா முலைபாகா
என்னார் திருநீறு இடார். 56

நீறிடேன்; ஐந்தெழுத்தை நேசமுட னேகருதிக்
கூறிடேன்; என்னையுமாடிகொள்வதனுக்கு - ஆறணிந்து
வேணியார் சோணகிரி வித்தகனார் வெற்றியமுப்
பாணியார்க்க அன்றே பரம். 57

பரகதிக்கு வித்தாம் உன் பஞ்சாக் கரத்தைப்
பரபரப்ப வெண்ணாத பாவம் - நரகப்
பிறப்பிற்கும் ஈடாப் பிறந்து அருணை யீசா!
இறப்பிற்கும் ஈடாயி னேன். 58

ஏனிருந்து நெஞ்சே இரவுபகலாய் உடலைத்
தான் ஒறுப்பாய் சோணகிரித் தாணுவா - வானுகந்த
எந்தையால் நீங்கும் இருவினைநோய்; சிந்திக்கும்
சிந்தையால் வேறென் செயல். 59

என்செயலாம் சோணேசர் இட்டபடியே ஒழிய
நெஞ்சையெலாம் புண்ணா நினைத்தாலும் - விஞ்ச
வருமோ பெருவாழ்வு வல்லமையால் நெஞ்சம்
தருமோ நம் பேராசைதான். 60

தானே யெனக்குத் தவமாய்த் தவப்பயனாய்த்
தானே எனக்கன்னை தாதையாய்த் - தானென்னென்னைச்
செப்பரிய நிற்பாதஞ் சேர்விக்குஞ் சோணகிரி
அப்பனே நீயேறும் ஆன். 61

ஆனவரம் நல்குநதி ஆயிரம் சென் றாடுகிலென்
தானம் பதினாறும் தான் செயினைன் - ஆனனங்கள்
அஞ்சுஉடையான் சோண்கிரியண்ணல்தனை எண்ணாத
நெஞ்சு உடையார் பூதலத்தே நின்று 62

நின்று தவம்புரிவாய் நெஞ்சே! திருக்கோயில்
சென்றுசிவ பூசையறம் செய்திடாய் - வென்றிதரும்
அம்மான் கரத்தன் அருணேசன் அம்புயத்தாள்
சும்மா கிடைக்குமோ சொல். 63

சும்மா கிடைக்குமோ சோணா சலன் பாதம்
அம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலார் - நம்மால்
இருந்து கதை சொன்னக்கால் என்னாகும் நெஞ்சே
பொருந்த நிணையாத போது. 64

போதைஇரு பல்லுக்குத்துப் புண்டரிகன் தேவியெனும்
மாதை அன்று மூக்கரிந்த மாவீரன் - தாதை
விருப்பா மதிகுடி வெண்டலையோ டேந்தி
யிருப்பான் அருணேசன் இன்று. 65

இன்றைக்கு நாளைக்கு இரவிற்கு எனுந்துயரம்
என்றைக்குப்போம் அருணை யீசனே - கொன்றைமதி
புன்னை எருக்கும் புனையும் சடாடவியாய்
என்னை நெருக்கும் இவை. 66

நெருக்கம் இவை என்னுயிரை நீங்காமால் சூழ்ந்தே
இருக்கும் பலபிணிநோய் எல்லாம் - முருக்கும்வகை
கண்டேன் அருணேசன் கஞ்சமலர்த் தாள்கருத்திற்
கொண்டேன் எனக்கென் குறை. 67

குறையேதும் இல்லைஇனிக் கூறுங்கால்; வானோர்க்கு
இறையாகும் சோணேசற் கென்று - மறைபுகுந்தோம்
பற்றிநமன் தொடரான்; பாக்குங்கால் நெஞ்சமே
வெற்றிநமன் கைத்தலத்து வேல்.

68

வேலைவிடம் உண்ட விமலர் அருணேசர் கொன்றை
மாலையணி, மார்பர், மலர்ப்பதத்தை - மேலமரர்
பண்ணினார் பூசையறம் பண்ணிப் பரகதியில்
நண்ணினார் எல்லா நலம்.

69

எல்லார் பிறப்பும் இறப்பும் இயற் பாவலர் தம்
சொல்லாம் தெளிந்தேம்நம் சோணேசர் - இல்லிற்
பிறந்தகதை யுங்கேளேம்; பேரூலகில் வாழ்ந்துண்டு
இறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம்

70

எமாந்த சோணகிரி ஈசரடி யாரடிக்கே
பூமா மலர்தூவிப் போற்றாதார் - தாமென்றும்
வெஞ்ச மனத்திருக்கம் வேடராய் நாள்தோறும்
வஞ்சநம னுக்கு அஞ்ச வார்

71

வஞ்சநம னுக்கஞ்சி வாடுந் தமிழேனை
அஞ்சலென்ற சோணகிரி அண்ணலே - நெஞ்சறிய
ஆண்ட குரு நீயென்று அறியாதர் செய்ததவம்
மாண்டமரத் திற்குஅணைத்த மண்

72

மண்ணிற் பிறந்திறந்து மாயும்தெய் வங்களோடு
எண்ணப் படாவருணை யீசனை! - விண்ணப்பம்
ஒன்றுண்டு அடியேன் உனைப்பிரியா தேயிருக்க
என்று தருவாய் எனக்கு

73

தருவாய் எனக்குகந்து உன்னிருதாள் தன்னை
மருவார் புரமெரித்த மன்னா - குருவாகி
முன்னை வினையகற்றி மூர்த்தி! யருணைச!
என்னைப் பொருளா எடுத்து 74

எடுப்பானும் காப்பானும் ஏற்பானும் ஏற்பக்
கொடுப்பானும் ஏதும் கொடானும் - விடப்பானம்
பண்ணி அனேகர் பயங்கெடுத்த சோணகிரிப்
புண்ணியனே நீகாண் இப் போதும் 75

இப்போது பின்னைக்கு இலையென்று இரப்போரை
எப்போதும் தள்ளாது இரங்கியே முப்போதும்
பூசிப்பது எந்நாள்? புனிதனே! சோணகிரி!
நேசிப்பது எந்நாள் நினைந்து 76

நினையேன் திருக்கோலம் நின்றுகண் ணீர் சோர
நனையேன் பிறப்பறுக்க நாடேன் - புனையேனின்
பொன்னடிக்குப் பூமாலை போற்றி அருணைச!
பின்னடிக்கிங்கு ஆர்உதவும் பேர் 77

பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி
ஆரா வமுதை யறியாமல் - வாராது
தீதும் நலமும் தெரியுங்கால் நெஞ்சமே
ஏதும் அவன் என்றே யிரு. 78

இருந்து நினைப்பார்தம் இருவினையை நீக்கும்
பொருந்துமிடி யிம்மையிலே போக்கும் - மருந்தன்றோ
தம்பிரான் எவ்வுயிர்க்கும் தாணு அருணகிரி
யெம்பிரான் ஓரஞ் செழுத்து. 79

அஞ்செழுத்தை யோதுமவர்க்கு அஞ்சி அவர் தலையின்
துஞ்சு எழுத்தைக் கஞ்சன் துடைக்குமே அஞ்சு தலைக்கு
ஒன்றறுத்து நாலா வொருகுறையா நின்றதலை
இன்றறுப்பான் சோணேசன் என்று. 80

என்றும்நமன் தூதுவரை ஏறக்வே தானழைத்து
நின்றிறைக்கும் சோணகிரி நித்தனார்க்கு - இன்றடிமை
ஆனவர்க்க நீர்வணங்கி அப்பாலே போம் என்று
தான் அவர்க்குப் புத்தியாத் தான். 81

புத்திரரும் சோணேசன் பொன்னடியைவாழ்த்துநர்க்குப்
பத்திரரும் மெய்ஞ்ஞானம் பாலிக்கும் - முத்திரரும்
மாற்றரிய தீவினையை மாற்றுவிக்கும் ஐந்தெழுத்தைப்
போற்றரிய நெஞ்சமே! பூண்டு. 82

பூண்டவகைக்கெல்லாம் பொருந்துமணி முத்திருக்க
வேண்டும் பசும்பொன் விளைவிருக்கத் - தீண்டாமல்
பொங்கு அரவுந் தோல் எலும்பும் பூண்டாய்
இதென்னருணைச் சங்கரா! கங்கா தரா! 83

கங்காதரனே! கடையேனை எந்தநாள்
அங்குஆ தரவா அழைக்கும்நாள் - நம் காதல்
பார்க்கும்நாள் சோணேச பார்த்துப் பரகதியிற்
சேர்க்குநாள் எந்தநாள் செப்பு 84

செப்பரிய ஆணவத்தைச் சேதமுறா மும்மலத்தை
ஒப்பிலாச் சஞ்சிதத்தை யோட்டினேன் - இப்போது
அருவாகி நின்ற அருணகிரி யானைக்
குருவாக வென்னுளத்தே கொண்டு 85

கொண்டநெறி சற்றுங் குலையார் மனத்திருக்கும்
அண்டர்கோ வே அருணை அண்ணலே - தொண்டர்க்கு
இடையாது நெஞ்சம் இருவினையால் என்றும்
அடையாது எழுபிறப்பாம் அல்

86

அல்லதொரு தெய்வம் அறியேன் அறிந்தாலும்
நல்லதென்று நெஞ்சகத்தில் நாடேன்யான் - சொல்லரிய
அண்ணாமலை மேவும் அண்ணலையும் அண்ணலிடத்து
உண்ணா முலையாளை யும்

87

உம்மை நினைந்தே உருகி அருணேசர்
தம்மை நினைந்தால் தமக்கல்லார் - இம்மையிலே
எல்லாரும் காண வெளிதோ? புவிமீதில்
நல்லார் துதிக்கும் நடம்.

88

நடலையறுத் தாளருணை நம்பனுக்கன் பில்லார்
உடலைஒறுத் தாலாவ துண்டோ? வடலைநூல்
ஓதினால் பாசம் ஒழியுமோ? புற்றிலே
மோதினால் பாம்புசா மோ?

89

மோகம் அறேன் சோணகிரி மூர்த்தியே! மும்மலத்தின்
தாகமறேன் நிற்பெருமை தானறியேன் - காகநாய்
தம்மதென்னுங் காயத்தைத் தானெடுத்துத் தாரணியில்
நம்மதென்னுங் கண்டாய் நரி.

90

நரிக்குப் பொதிசோறு நான் சுமந்து நொந்தேன்
அரிக்கும் அரிதாம் அரணே-தெரிக்கும்மறை
காணாத சோணகிரிக் கண்ணுதலே! நிற்பதத்தை
பேணாத நாயேன் பிறந்து

91

பிறந்திருக்கும் தெய்வப் பிணங்களைக்கொண்டாடேன்
அறம் தழைக்கும் சோணகிரி யாரே! பிறந்திறவா
உம்மைப் புகழ்ந்தே உமக்கடிமை யானபேர்
தம்மைப் புகழ்வ தல்லாற் றான். 92

தானவர்கள் முப்புரத்தைத் தான் எரித்து நஞ்சுந்தீர்
வானவர்க்காச் சோணகிரி வள்ளலே - ஏனம்
விருப்பா மலர் சூடிவேண்டினால் நீண்ட
நெருப்பா இருந்ததென்ன நீர். 93

நீராழி நஞ்சுகந்த நித்தனே! சோணகிரி
ஆரா வமுதே என் ஐயனே! - பாராளும்
தாதையே பூசையறந் தானறியா மல்திரியும்
பேதையேற்கு ஆராவார் பின். 94

பின்னை ஒருவரில்லை பேருலகில் தஞ்சமா
அன்னம் தரும் அருணை ஐயரே - என்னை
எடுப்பதற்கும் காப்பதற்கும் என் பிறவி நோயைக்
கெடுப்பதற்கும் நீரே கெடீர் 95

நீர்கொண்ட வேணி நிமலாஎன் நீள்பிறப்பை
யார் தொலைப்பார் நீயல்லாது ஆயுங்கால் - பார்மீதில்
பொய்யா வரம் கொடுக்கும் புண்ணியனே! சோணகிரி
ஐயா கருணா லயா 96

கருணால யாநின் கழல்பணியமாட்டேள்
அருணா சலாஎன் றழையேன்! - மரணாந்த
காலத்தில் ஒதுங் கருத்தறியேன்! கண்ணை உன் தன்
கோலத்தில் வைவேன் குறித்து 97

குறியே னிருபத்தைக் கூறும் வகைசற்று .
 அயேன அறிந்தவர்க்கும் ஒன்றாற்றேன் - சிறியேன்
 நின்றூ ஆயும் மறை தேடரிய அண்ணாமலை யானே!
 மாயும் இருந்தையா மனம் 98

ஐயா மரப்பாவை ஆடுவதும் கத்திரிதன்
 கைவாசி யோபாவை கற்றதோ - வைய்யவினை
 என்னிச்சை யோ அருணை யீசா! படைத்தளிக்கும்
 உன்னிச்சை யன்றோ உரை 99

உரைக்கும் அடியார் உயிர்பயிர் வாடாமற்
 தரைக்குளா னந்த வெள்ளந்தன்னை - நிறைக்குமே
 எண்ணார் புரமெரித்த எந்தை அருணகிரிக்
 கண்ணார் அமுதமெனுங் கார். 100

அருணகிரி யந்தாதி யழகுவெண்பா நூறும்
 கருணையுடன் கற்றேரைக் கண்டு-அருணையண்ணல்
 வீறன பொன்னுலகை வேந்தனுக்கு மாற்றி யங்கே
 மாறமல் வைப்பார் மகிழ்ந்து 101

அஞ்செழுத்தன் சோனேச ஆயந்துஉரைத்த அந்தாதி
 நெஞ்சழுத்திச் சால நினைப்போர்க்கு - விஞ்சலகை
 யானும் பதம்பெறலா மன்றரிக்கு மெட்டாத
 தானும் பெறலாகுந் தான் 102

அந்தாதி செய்தான் அடியாரை யீடேற்ற
 அந்தாதி யாமருணை யண்ணலை - சந்ததமும்
 மெய்யன் அருணகிரி மேவுங் குகைமீதில்
 அய்யன் அமர்ந்தார் நமச்சிவாயர் 103

குகை நமச்சிவாய தேவர் இயற்றியருளிய திருவருணைத் தனி வெண்பா

சொன்னந் தருங் குருவே சோணா சலத்தானே
இன்னம் பிறந்தாலும் இப்படிநின் - சந்நிதியை
நாடக் கிடைத்திடுமோ நன்னெஞ்சே நாமவரைக்
கூடக் கிடைத்திடுமோ கூறு. 1

சம்பா அமுதும் சருக்கரைத்தேன் நெய்பாலும்
தென்பாகத் தந்தருளும் தேசிகா - என்பார்க்கே
வந்தருள் சோணைச வயது நூறுங் கொடுத்துத்
தந்தருள்வாய் நிற்பதமே தான். 2

வானவரும் இந்திரனும் மாலொடய னுந் சென்று
போனவிடம் புல்முளைத்தும் போகாதோ - தானமுதாய்
அத்தர் அருணைசர். அன்பாக நஞ்சுதனை
புத்தியுடன் உண்ணாதபோது. 3

சோணா சலனைத் துதியாமல் தொல்லுலகில்
வீணாசை கொண்டிருந்து விட்டோமே - பூணாரம்
பெண்டிர் மக்கள் சுற்றம் பெருவாழ் வெனக் கருதி
உண்டி தனக்கா யுழன்று. 4

ஓதி யுரைத்தாலும் ஊண்படுக்கை அற்றாலும்
மாதரைத் தன் நெஞ்சில் மறந்தாலும் - நீதி
வழுவாமற் சோணகிரி வள்ளலே அன்பு
தழு வாமல் ஆமோ தவம். 5

அங்கனையார் மேல்வைத்த ஆசையிலே நூற்றிலொரு
பங்கருணை யீசன் மேல் பற்றினால் - சங்கையற
அத்தஇன் பம் பெறலாம் ஆராய்ந்து நெஞ்சமே
நித்தம் தவம் பெறலாம் நீ 6

இந்தவரத் தானே எமக்கமைய நீ குருவாய்
வந்த திருக் கோலத்தை மாறாமல் - சிந்தைதனில்
வைச்சிருக்க வச்சியிலே வைத்தபத் தைக் கருத்தில்
தைச்சிருக்க சோணா சலா. 7

உண்ண வுடுக்க ஒரு கடைக்கீழ் வையமெலாம்
பண்ணப் பணந் தேடப் பாவிக்க - எண்ணியிடும்
அந்த நாள் பின்னிட்டு அடியேன் உனைத்துதிப்ப கு
எந்த நாள் சோணேச னே. 8

மண்ணும்பொன் ஆகாதோ மாற்றான் விலகானோ
பண்ணும் தவங்கள் பலியா வோ - நண்ணுபுகழ்
விண்ணும் பரவும் விமலன் அருணகிரி
அண்ணல் புரிந்தால் அருள். 9

மானமிலி பொய்யன் மனங்கனிவி வாத புத்தி
யீனனிவன் என்றும் இகழாதே - ஞான
உருவே அருணகிரி ஓம்நமசி வாய
குருவே எனையாண்டு கொள். 10

ஆதிமறை தேடரிய அண்ணா மலையாருக்கு
ஏதுமுடி ஏதடியென்று ஏத்துவேன் - நீதி
ஒளியே திருமேனி உம்பருக்கும் எட்டா
வெளியே அவர்இருக்கும் வீடு. 11

ஆயாசம் தீர்க்கும் அருணேச ரே தமிழேன்
மாயாமல் ஒன்றுதர மாட்டீரோ - ஓயாமல்
ஊசலுக்கு நேராய் உழலுமனந் தானொருவர்
வாசலுக்குப் போகா வரம். 12

பல்லுயிரைக் கொன்ற பழி நீங்கும் நீங்காத
புல்லறிவு நீங்கும் புலை நீங்கும் - கொல்லவந்த
கூற்றுவனும் நீங்கும் குவையத்தில் சோணகிரி
போற்றுந் தவத்தோர்க்கப் போது. 13

சிந்தையினால் வாக்கினால் செய்தொழிலால் பார்வையினால்
வந்த பிறப்பிறப்பும் வன்பிணியும் - எந்தை குரு
நாதெனனச் சோணகிரி நம்பன்னை மால் தேடும்
பாதன் எனப் போமே பறந்து. 14

பொல்லாத என்பிறவிப் புண்ணுக் கொருமருந்து
சொல்லாய் அருணகிரிச் சோதியே - எல்லாரும்
போற்ற நடம்புரியும் புண்ணியா நான்மறைகள்
ஏற்றும் சிவலோக னே. 15

கூலங் கரத்திருக்கச் சோதிமழு மானிருக்க
ஆலமுண்ட காலத் (து) அருளிருக்க - மேலே
எரித்த விழியிருக்க இந்நாள்சோ ணேசர்
தரித்த தென்ன தாமதமோ தான். 16

அடைக்கலமாச் சோணகிரி அப்பனடி சார்ந்தோம்
கடைப்பிறவி முந்நீர் கடந்தோம் - படைக்கும ந்த
முண்டகனை யும்மதியோம மூரிக்கடா ஏறும்
கண்டகனை யும்மதியோம் காண். 17

இந்தப் பிறப்பில் இரங்காத தேவரீர்
 எந்தப் பிறப்பில் இரங்குவீர் - சிந்தைக்
 கனியே அருணகிரிக் கண்ணுதலே பொல்லாத
 தனியேன் இடர்தீரத் தான். 18

ஆயபிணி முந்நூற் றறுபதுக்கும் கூடாகி
 மாயுமுட லைச்சுமக்க மாட்டேனே - தோயுமதி
 அப்பணியும் வேணி அருணே ரேதமியேற்கு
 இப்பிறவி மாற்றீர் இனி. 19

பொழு உதிக்கச் சாமமெனும் போதே எழுந்து
 முழுகி வெண் ணீற்றினில் மூழ்கி - தொழுதுனது
 பொன்னான சேவடியைப் போற்ற இறைஞ்சருணை
 மன்னா தருவாய் வரம் 20

வையமுழு தும்படைத்து வாழும் அருணகிரி
 ஐயன் அமைத்தபடி அவ்வாமல் - நொய்யமனம்
 நூறா யிரமாக நோக்கிடினும் எள்ளளவும்
 ஏறா ததீற் குறை யாது 21

ஆகா வழியே அடியேன் பிறந்திருந்து
 போகா வழியருளப் போகாதோ - வாகா
 அருணையனே அன்பர்க்கு அனவரத மான
 கருணையனே கண்பார்த் தருள் 22

கையிலே நீயிருக்கக் கல் நெஞ்ச னேன்உலகப்
 பொய்யிலே வீழ்ந்தழிந்து போவேனோ - மெய்யிலே
 நீறா வுனைத்துதிக்கும் நேசருளத் திற்கருப்பஞ்
 சாறாம் அருணா சலா. 23

நெற்றி விழி கண்மூன்று நித் திரையோ சோணேசா
 பற்றுமழு சூலம் பறிபோச்சோ - சற்றும்
 அபிமான மின்றோ அடியார்கள் எல்லாம்
 சபிமாண்டு போவ தோ தான் 24

ஆண்ட குருவை அறியாத மானுடர்கள்
 தூண்டி லிடலொருத்தி தோன்றினாள்- நீண்டபுகழ்
 திக்கெல்லாம் போற்றுதிரு வண்ணாமலைதனில் வாழ்
 எக்கலா தேவி இவள் 25

குற்றல் அரிசி குறைந்தநாள் போதாதோ
 வெற்றிலைக்கும் கேடுவர வேண்டுமோ - நித்த நித்தம்
 அண்ணா மலைநாதா ஐம்ப தரைக்காசுக்கு
 எண்ணிவிறற் தற்குவந்த தென் 26

கோளர் இருக்குமூர் கொன்றாலுங் கேளாவுர்
 காளையரே நின்று கதறுமூர் - நாளும்
 பழியே சுமக்குமூர் பாதகரே வாழமூர்
 அழியாவுர் அண்ணா மலை. 27

வீடு தரும் சோணகிரி வித்தகனார் சத்தியுடன்
 நீடு தேர் ஏறியவர் நிற்கின்றர் - ஓடி
 வடம்பிடிக்க வாருங்கள் வந்தவர்க்கு முத்தி
 இடங் கிடைக்கும் பாருங்கள் இன்று 28

பூமாலை சாத்திப் புவிபுகழ்சோ ணாசலர்க்குப்
 பாமாலை சூட்டிப் பலகாலும் - நாமாலை
 பண்ணா யிரம்பாடிப் பார்த்திருக்க நாயேற்குக்
 கண்ணா யிரம் வேண்டும் காண். 29

எனக்குத் தனக்கென்று இகலி ஐந்து பூதம்
தனக்குத் தனக்கே தலையாய் - மனக்கு வசம்
ஆவதில்லை சோணகிரி ஐயா இதைநீக்கப்
போவதில்லை போகாப் பொறி 30

போகாப் பொறியாய்ப் புலனைந்துங் கூடிய இத்
தேகாதி தள் ஞாதற்குத் தேட்டமா - யோகா
இருக்கும் அருணகிரி ஈசா இதனை
உருக்கும் வகையே துரை 31

தாயினநல் லாரினிய தாதையினம் தான்நல்லார்
ஆயிலரு ணேசர் அடியேற்கு - மாயவுடல்
நோகப் பொருந்துவரோ நூறு வயதிருந்தும்
சாகப் பொருந்துவரோ சாற்று 32

பத்தர்களை வாவென்றும் பாவிகளைப் போவென்றும்
முத்திவழி ஈதென்று மூதலிக்கும் - சத்தியமே
அன்னவயல் சூழருணை அண்ணாமலை நாதர்
சந்நிதியில் ஊதுதிருச் சங்கு 33

நச்சரவம் பூண்டானை நன்றாய்த் தொழுதவன்றன்
இச்சையிலே தானும்இருப்பதுவும் - பிச்சைதனை
வாங்குவதும் உண்பதுவும் வந்துதிரு வாசலிலே
தூங்குவதும் தானே சுகம். 34

சாரப் பிரபந்தத்தைப் பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்பு

இந்தச் சாரப் பிரபந்தம் என்றநூல் குகைநமச்சிவாயதேவர்க்கும் அண்ணாமலைப்பெருமானுக்கும் உரையாடல் நிகழ்வது போல் அமைந்திருக்கிறது. குகைநமச்சிவாயர் “அரகாரதி திருவண்ணாமலை தேவனே சரணம்” என்று அண்ணாமலையாரிடம் அடைக்கலை புகுகின்றார்.

அண்ணாமலையார்-யார் பிள்ளாய்?

எனை வாழ்த்தி வணங்கியவன்?

கு. ந. சிவானந்த தேசிகர்க்கு அடிமையாகிய நமச்சிவாயன்

அண்ணாமலையார். வந்த காரியம் என்ன ?

கு.ந. உம் மேல் கவிபாடிக் கொண்டுவந்தேன்

அண்ணாமலை என்ன வேண்டி வந்தீர்?

கு.ந.வறுமைதீர,வதுவை செய்யப் பொருள் வேண்டி வந்தேன்.

அண்ணாமலை என்னிடம் பொருள் ஏது?

ஐயனே! எனக்கு மற்றவர்கள் உதவி செய்கின்றார்கள்.உலகில்தருமசிந்தனை யுடையவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் மேல் கவிபாடிக் கொண்டு சென்றுகேள் அவர் பொருள் தருவர், கு.ந.-பெருமானே இந்தச் சாண் வயிற்றை வளர்க்க வேண்டி நரரைப் பாடச் சொல்கின்றீர், அதற்கு நான் உடன்படமாட்டேன் நீரே உதவிசெய்யும்.

அண்ணாமலையார். என் குடும்பநிலையைச் சொல்கிறேன் கேட்பீர் (என்று மனைவி, பிள்ளைகளின் நிலையையும், தம்நிலையையும் விளக்கிச் சொல்கிறார்)

கு.ந.பெருமானே! நீர் சொல்வதை நான் ஏற்கமாட்டேன் உம்பெருமையைச் சொல்கிறேன் கேளும் (என்று அண்ணாமலையார் தம்மைத் தாமே தாழ்த்திக் கூறியவற்றிற்கு விளக்கம் கூறுகின்றார்)

அண்ணாமலை. அன்பனே! அச்சுறுபாக்கம் ஆயிரம் வைசியரிடத்தும் மற்றுமுள்ள அன்பர்களிடமும் சென்று நம் பெயரினைச் சொல்லினால் நிறையப் பொருள் தருவார்.

கு.ந. பெருமானே! கூட்டத்துள் பலர் பல வகையாகப் பேசுவர்! அங்கு யான் எங்ஙனம் செல்வேன்!

அண்ணாமலையார். நாம் ஒரு திருமுகம் எழுதித்தருகிறோம் அதனைக் கொண்டுபோய்க் குறிப்பிட்ட அன்பர்களிடம் காட்டுவாயாக! அவர்கள் எம்கடிதத்தைக் கண்டவுடனே உன்னை அன்போடு வரவேற்று அனைத்து உதவிகளையும் செய்வர் (என்று சொல்ல, அண்ணாமலையார் தமக்கு வேண்டியவர்தம் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுத் திருமுகம் வரைந்து கொடுக்கின்றார்) இந்த அமைப்பில் இச்சாரப் பிரந்தம் என்ற நூல் அமைந்திருக்கிறது.

**அருள்மிகு குகை நமச்சிவாய தேவர்
அண்ணாமலையார் பேரில் அருளிச் செய்த
சாரப் பிரபந்தம்**

காப்பு

எக்கணக்கிற் கெட்டாத இன்பக் கடலளிக்கும்
முக்கணக்கன் ஈன்றெடுத்த முன்னவன்றன் - இக்கணத்தில்
சந்தமுறுஞ் சாரப் பிரபந்தம் தானசொல்லக்
கந்தமலர்ப் பாதமே காப்பு.

அரகரா திருவண்ணா மலைதேவ னேசரன்,
ஆர் பிளாய் வந்தித்தவன்
அடிகள்அருள் உருவாம் சிவானந்த தேசிகற் (கு)
அடிமையாம் நமசிவாயன்.
மருவியே நமதிடம் பரிவுடன் விரவி நீ
வந்தகா ரியம் ஏதுகாண்
மாதேவ னேயுமது பேரிலன் பாய்த்தமிழ்
மாலைபா டிக்கொணர்ந்தேன்

பெருமையாய் எதுவேண்டி நம்மீதில் அதனை நீர்
பேசியே கொண்டு வந்தீர்
பிஞ்ஞகா சம்சார சாகரத் தினில் வைத்த
பிரஞ்ச வாழ்க்கை தனிலே

மரபென்று மகவென்று மனைவியென் றும் பெரிய
வாசனையி னால் விசனமாய்
வறுமையது தீரவும் வதுவையது செய்யவும்
தந்தனன் உமை நாடியே.

எனைநாடி வந்தால் இயாம் என்ன செய்குவோம்
 எமக் கொருவர் செய்வதன்றி
 எங்கையில் இயாதுளது உனக்கொன்று சொல்கிறோம்
 எனக்கடிமை யான படியால்

உனைநாடும் அன்பர்களுத் தமர்கள் நல்லவர்கள்
 உதவி செய்கின்ற பேர்கள்
 உலகத்தி லேநல்ல தர்மிஷ்டி அனைவோர்கள்
 உண்டுகாண் நீயும் அவர்மேல்

தனியினிய கவிசெய்து செல்வையால் உன்றனக்(கு)
 உதவிதப் பாது செய்வார்
 தற்பரா நல்லது நீர்சொன்னா வாக்கெனது
 சாண்வயிறு தனைவளர்க்க

வினை நாடும் உலகத்தில் நரரைவந் தனைசெய்து
 வேண்டவே கை காட்டினீர்
 வீண்அல்ல வோ எனது எண்ணமது நிறை வேற
 வேண்டியது செயல் வேண்டுமே. 2

அலட்டவேண் டாம்புலவ ரேயெம்மை உள்ளபடி
 ஆய்ந்தறிய இவைகேளுநீ
 அன்னையும் தந்தையும் இல்லாத தனியன் நான்
 நம்மை விடு மருவின் இமய

மலைக்காவ லன்மகள் பெண் டெனக் கவள் தந்த
 மைந்தர் இருவர்களில் மூத்த
 மைந்தனுக் கின்னமோ கலியாணம் இலைபெரு
 வயிற்றினான் இளவலுக்கு

நலக்காம விந்திரன் கன்னிகா தானமாய்
 நயப்புடன் செய்து வைத்தான்
 நாணறக் குறமா தினைத்திருடிப் பலபேர்
 நகைக்கவே கூட வை தான்

தலைக்கோ முழுக்கெண்ணெய் இல்லாமல் மயிரெலாம்
 சடைபிடித்தது பொறாமல்
 தண்ணீரும் மதியமும் எந்நேரமுஞ் சமை
 தான் வைத்தனம் புலவரே. 3

உடுக்கின்ற வஸ்திரம் கானகத் தின்மேவும்
 உழுவையின் தோலதாகும்
 உடற்குளிர் பொறாமலே புகர்முகத் (து) ஆனையை
 உரித்துமேல் போர்த்தினேன் காண்

தொடுக்கின்ற பூவணம் சர்ப்பங்கள் அதுவன்றித்
 தொடுங்கலோதலைகள் சரமாம்
 சொந்தம் ஒரு காசுக்கும் அவகாசம் இல்லைகாண்
 தொகையாய் உமக்குரைத்தோம்

நடக்கின்ற செய்திதான் என்னென்று சொல்லுவோம்
 நால்வரோடு ஒப்பில்லைகாண்
 நாணவே காளியுடன் ஆடி ஒரு காலுமோ
 நன்றவாதக் காலதால்

எடுக்கின்ற மாடொன்று மாணொன்று கையினில்
 இதன்றிவேறில்லையாலும்
 இலகுமழு வேந்தினோம் நால்லரிதை அறிவார்கள்
 இன்று மோ கேள் புலவரே. 4

கொட்டுடன் கூடையும் கொண்டுதான் பிட்டிடுங்
கூலிக்கு மண் சுமந்தோம்
கூசாம வேதலையில் விறகெடுத்தோம் அன்றிக்
கொலைவேடன் எச்சில் உண்டோம்

தட்டுதலை யோடுகொண்டு இல்லங்கள் தோறமே
தனியாய் இரந்துண்டனம்
சாண் வயிற தனைவளர்க் கப்பாடு பட்டதால்
சலிப்புடன் விடத்தை யுண்டோம்

கட்டழகி உமை அவள் கழுத்தில் தடுத்தனள்
காயமது நிலை பெற்றனம்
கருதும் என் நிர்வாகம் இப்படி இருக்க நீர்
காசுக்கு வாதாடுநீர்

சிட்டர் தொழும் ஈசநின் பெருமையறி யாம் லுன்
திருச்சமுகமுன் வருவனோ
திகழுநின் பெருமையை நீ யறிந்தது மென்ன
செப்பு வேன் கேளீசனே.

மேலான அம்பொன மக மேருகிரி யுந்தவள
வெள்ளிமலை உன்றன் வீடு
விரும்பமுன் சம்பந்தம் இமகிரியும் பொன்னார்
மின்னுடைமை யாயணிந்த

வாலான அரவின்சி ரோமணிக் கிந்த நல்
வையகம் விலையொக்குமோ
மருவும் உன் மனைவிதான் முப்பத் திரண்டறம்
வளர்த்திடும் உலோக சனனி

சூலாகி யவள் பெற்ற மூத்தவன் பேர் சொனால்
 துன்பங்கள் விடயோடுமே
 தூயயமின் வல்லபை மணாளனாம் இளையவன்
 சுரர் குடிகள் நிலைநிற்கவே

மாலான அசுரரை வதைத்ததால் இந்திரன்
 மகளை வதுவை புரிந்தான்
 வள்ளியைச் சிறை எடுத்த தான் அவன் மகிமையை
 வாயினாற் பேச எளிதோ 6

பிரமனைத் தலையறுத் (து) அங்கரத் தேந்தியே
 பிரமத்தி வந்த தென்றே
 பேரிட (டு) இரந்துநீர் வேடமது காட்டினீர்
 பேருலகம் அது எண்ணவே

பரவையிற் கடுவிடம் உண்டமரர் உய்யப்
 பகிர்தந்த தமுத மேயளித்தீர்
 பலனும் புஞ்சிரமும் மாலையாய் உற்றதும்
 பார்க் கினுன் வெற்றி யல வோ

உரி புலியின் ஆடையும் செஞ்சடா தாரமும்
 யோகபா வனை யல்லவோ
 ஓங்கிவரு காளியுடன் வாதாடினீர் அவள்
 உறுவலி அடங்க வே தான்

இருமைபெறு சதுர் வேதம் அதிருப மாகவே
 இடபமாய் ஏறினீர்காண்
 ஈசனே ஏனிந்த ஏழ்மையாய்ப் பேசுநீர்
 ஏனன் தனக்காகவே

பரதவிக் கின்ற நரை பிட்டு வாணிச்சிதன்
 பத்திக்கு மண் சுமந்தீர்
 பாணனுக் காகவே விறகெடுத்தீர் தலையில்
 பரிவுடம் கண் ணப்பனார்

அருமையாய் ருசி பார்த்து) உகந்திட்ட மாமிசம்
 அகமகிழ்ந் (து) ஒத்துகொண்டீர்
 ஒருவருக்(து) ஒப்பில்லை நாம் என்ப தேவர்களும்
 உன்றனக் கொப்பாவரோ

திருவிளை யாட்ட தாய் ஆடுறீர் இது வெலாம்
 தேவரீர் இதம் அதிதமாய்ச்
 சிறுமையும் பெருமையும் உளதே சொல்வாய் எங்கள்
 திவ்விய சிவ சாம்ப மூர்த்தி

அருமையா என்னால் அறிந்ததை உரைத்தனன்
 அப்பனே இப்ப வுன்றன்
 அருளினால் என்றனக்கு வகையாய் இனிமேலும்
 அனுகூலம் அது செய் வீரே. 8

அகில காரணம் நீ எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போல்
 அநேக உயிருக் குணர்வு நீ
 அகமும் நீ புறமும் நீ ஆதி நடு ஈறும் நீ
 அகண்டபரி பூரணனும் நீ

இகமும் நீ பரமும் நீ வருசரா சரமும் நீ
 இன்பமுறு சாயுச் சியம் நீ
 ஏது நீ சதுர்வேத முடிவு நீ வடிவு நீ
 இமையகிரி உதவு தரள

நகை வதனி பாகன் நீ அமரருக் (கு) அரிதாகி
 நம்பினவருக் கெளியன் நீ
 நன்கு சிற் சபைதனில் கலகலென நடனமிடும்
 நடுநாயகச் சொரூபன் நீ

திகழும் எண் சித்தி நீ முத்தி தரவல்ல நீ
 திவ்விய ஞானக் கடவுள் நீ
 திருவுள மகிழ்ந்து நல் அடியவர்க் கருள்செய்யும்
 திருவணா மலைத்தேவ னே. 9

வந்திடும் புலவரே இரும் இரும் உன்றனது
 மன பாவகம் பார்த்தனம்
 மருவுநம் பெருமையை எடுத்துரைத் தீர் அந்த
 வாய்மையால் மிக மகிழ்ந்தோம்

உந்தன் வாற் சல்லியமும் மார்க்கமும் பெருமையும்
 உண்மைதரு புலமை எல்லாம்
 உகைத்தில் மூடர் அறி வார்களோ என்றுதான்
 உன்னி எம் பால் வந்தனை

அந்தவறு மைக்குநாம் செய்யவே வேண்டும் நீர்
 ஆய்ந்தறியும் ஆகமத்தில்
 அவனவன் பத்திக்கும் உண்மைக்கும் உயர்கதி
 அளிப்பம் என் றுரை செய்வதால்

சொந்தமாய் உன்றனக்கு) எந் தவித மாகிலும்
 தொண்டுபடும் அன்பர் முன்பாய் த்
 தூயநற் பொருள்தனைத் தருவிக்கி றோம்கத்
 ககந்தர மகிழ்ந்து கொள்ளே.

ஆரென்று கேட்பையால் ஆயிரவர் தங்களில்
 அச்சரப் பாக்க வைசியர்
 அவர்நமக்கு அன்புள்ளோர் அறுநாறு தலைக்கட்டில்
 அனைவரும் கூடுவார்கள்

சீர்கொண்ட கும்பலில் கண்டு நீர் நமது பேர்
 செப்பிய வினவல் செய்தால்
 செம்மையாய் மனதுசந் தோஷமாய் உன்றற்குச்
 செல்லுமென் றதுதருவார்கள் காண்

பாரென்ன புலவரே யல்லாது தேவரீர்
 பயில் வதற் கென் சொல்லுவேன்
 பலர்களும் ஒரு சித்த மாகிசந் தோஷமாய் ப்
 பார்ப்ப ரோ என் சொல்வரோ

சார்கின்ற வேற் கென்ன திருமுகம் தருகிறோம்
 சதுருடன் கொண்டுபோய் நீ
 சமூகத்தில் வைப்பை யேல் பார்த்தவுட னேதருவர்
 சந்தேக மில்லை யிதுவே. 11

பதினாறு காதவழி சென்றுசில ரைப்பற்றிப்
 பரிவோடும் உமதிடத்தே
 பாக்கியம் பெறுதற்கு வந்தனன் என்றுரை
 பகர் வதை அறிந் தேனாகில்

இதினாலும் என்றனக் கு அனுமான மாகியே
 இதயந் திடங்கொளாமல்
 எண்ணுதே என் செய்வேன் எந்தையாம் ஈசனே
 இதற்கு நீர் சொல்லும் ஐயா

விதியாக நீகலைகள் கற்றிருந்தாலும் உன்
விவேகத்தை என் சொல்லு வேன்
விளங்கு நம் திருமுகத் தினினோடும் உன்னையும்
விழியினால் கண்டபோதே

மதியாத மூடரும் பொருளாசை உலுத்தரும்
மதியதும் விளங்கி நல்ல
மார்க்கராய் ஒருமித் (து) உனக்குதவி செய்வார்கள்
மனமகிழ்ந் (து) இனிது கொள்ளே. 12

ஸ்ரீமது தேவதேவன் கைலைநாயகன் ஜீவாத்ம
பரிபூரணன்

திகமுற்ற உலகினில் ஒருகர்த்தனாகிய
திருவண்ணாமலை ஈசனார்
சாமவே தங்கள் முதல் பாராயணம் செய்யும்
சட்டை நாதையர் வடிவாய்

தரணி தனில் வந்துநாம் அடிமையது கொண்ட மிகு
தயவுள்ள அடியார்களும்
நாமம் இடுகின்ற நம் மைத்துனர்க் கடிமையாய்
நாடோறும் வாழுகின்ற

நன்மையடி யார்களும் யாவருங்காணவே
நயந்து தான் உண்மை யதுவாய்
யாம்மிகுதி பத்தருள் அன்புள்ளத்தர் என்று
அகமகிழ்பு கொண்டுங்களுக்க்(து)

அன்புடன் மடலிற் சங்கரர் ஐயர் எழுதிய
அருள்திரு முகங்காண் இதே 13

சிரஞ்சீவி பூவைசிய நாட்டாமை செய்யும்
 சிரோமணி சபாபதிக்கும்
 தேர்ந்தசிவ கணபதிக் கும் புகல் தயாளனாம்
 சீர்த்திசும ரப்பனுக்கும்

தருஞ்சொல் அரு ணாசலச் செல்வனுக்கும் புகழ்ச்
 சரவண பவன் தனக்கும்
 தகைமைசிவ சங்கர நமச்சிவாயன் முருகனுக்கும்
 உயர்தன் வைசியருள்

வருஞ் செயல் உணர்ந்தசக் கரவர்த்தி செட்டி
 சொக்கப் செட்டிக்கும் வணிக
 மன்னுசின் னாரெட்டி யுங்ஈறுப் பா செட்டி
 மாரி செட்டிக்கும் வளவைப்

பெருகும்புகழ்படைத்த கோவைசியருள்
 இராமசாமிப்பிள்ளை பெரிய கிருஷ்ணப்பிள்ளை
 முதலாயினோர்க்கும் பாக்கிய சம்பத்து
 மேன்மேலும் இனிபெருகவே. 14

இப்போது எந்தமக் கடிமையா கியபுலவன்
 எழில் நமசி வாயன் என் போன்
 எனதடி வணங்கி நல் தமிழ் மாலை பாடிவந்
 தேதியா கம்கேட்டதால்

அப்போது உங்களுக்க(கு) ஆசீர்வதித்து நாம்
 அன்பு திருமுகம் எழுதினோம்
 ஆதலால் ஆங்கவன் மகிழவே நீங்கள் தாம்
 ஆடைஆபரண நிதிகள்

எப்போதும் வாழ்த்தவே ஈந்திடும் கீர்த்தி பெற்று
எண்ணில் கா லங்கள் அடியார்க் (கு)
இனிதாக வந்தனை வழிபாடுசெய்வதால்
எமது பதம் அடைகுவீரால்.

தப்பாது இகபர சவுக்கியம் அனைத்தையும்
அடைந்து சாயுச்சியத்தில்
தருக்கி இன்பச் சாகரத்தினில்
அமுந்தியே சார்வதாய் வாழ்குவீரே

15

**மந்திர நமசிவாய மாலை நான் செப்புதற்கு
கந்த வேடனுக்கு மூத்த கணபதி காய்புதானே.**

1. அஹமறை யயனுமாலும் அமரரு முனிவர் தாமும்
முறை முறை வணங்கியேத்தும் முதல்வனே நமச்சிவாய!
2. ஆதியாய் வேதநான்காய்அடிமுடி தெரியாவண்ணஞ்
சோதியாய் நிறைவாய்நின்ற துணைவனே நமச்சிவாய!
3. இணையடி தேடிக்காணாஏமுல களந்தமாயன்
கணையது வெயின் முன்றெய்தகடவுளே நமச்சிவாய!
4. ஈட்டிய பொருள்போலுன்றன் இணையடி பணிவார் துன்பம்
ஊட்டிய செம்பொன்மேனி வள்ளலே நமச்சிவாய!
5. உமையொரு பாகம் வைத்தஉம்பர்கள் தம்பிரானே
அஹமதரு மணியேமுத்தே அண்ணலே நமச்சிவாய!
6. ஊனுமாய் உயிருமாகி உள்ளுமாய்ப் புறம்புமாகித்
துணுவாய் சகத்துக்கெல்லாம் தந்தையாம் நமச்சிவாய!
7. எழுவிற்ப் பதனான்மாழ்கும் என்னுயிர்க்கிரங்கிவந்து
புமுதற வான்டு கொள்ளும் பரமனே நமச்சிவாய!
8. ஏவிறிற் கோதைமாதர் இளமுலை மயக்கப்பட்டு
நீடுத லொழிக்க வல்ல நிமலனே நமச்சிவாய!
9. ஐயமேற் றுண்டாய்ப்பாதம் அன்பிலேன்றலை மேல் வைத்த
செய்யனே ஊனோர் போற்றுந் தேவேனே நமச்சிவாய!
10. ஒன்பது ஊயிற்கூட்டில் ஒடுங்குயி ருய்யும் வண்ணம்
பொன்பொதி மலர்த்தாள் காட்டும் புனிதனே நமச்சிவாய!
11. ஒமையனு மெழுத்தினுள்ளே ஒளியதாய் விளங்குகின்ற
வாமனே கருணை நல்கும் வள்ளலே நமச்சிவாய!

12. ஓளவியம் பேசாவண்ணம் அடிமையைத் தடுத்தாட்கொள்ளுந்
திவ்விய மணியே முத்தே தேவனே நமச்சிவா!
13. அக்கினைப் புண்கொண்டே அரிய வெண்ணீறு பூசுஞ்
சொக்கனே செக்ர் மேனித் தூயனே நமச்சிவாய!
14. கம்பமார் களிறுகத்த கச்சியே கம்பா செம்பொன்
அம்பலத் தாடுகின்ற அண்ணலே நமச்சிவாய!
15. ஈகரம்போல் வளைந்துமுன்று நாயினே னுணவுதேடும்
பகரொணா இன்னல்தீர்க்கும் பரமனே நமச்சிவாய!
16. சத்தியுஞ் சிவமுமாகித் தானுவாய்ச்சகத்துக்கெல்லாம்
முத்தியே யளிப்பாயாதி முதல்வனே நமச்சிவாய!
17. ஞானுட னிந்திராக்கும் நாரணற் காரணற்குஞ்
சுமனுற முதலாய்நின்ற தானுவே நமச்சிவாய!
18. இடவிய கபாலமேந்தி ஏழிரண்டுலக மெல்லாந்
துவியும் காணவொண்ணாச் சங்கரா நமச்சிவாய!
19. இணங்கிய கமலப் பொற்றாள் இருவருமேந்திநின்ற
வணங்கவம் பலத்துளாடும் வானவா நமச்சிவாய!
20. தண்டமிழ் முனிவன்றன்னைச்சமமுறத்தென்பாலேவும்
அண்டரோடு அயன் மால்காணா ஆதியே நமச்சிவாய!
21. நஞ்சணி கண்டத்தானே நதிமதி சடையினானே
கொஞ்சுபச் சிளம் பெண்பாகங்கொண்டவா நமச்சிவாய!
22. பண்டுல களந்தமாலும் பங்கயத்தயனுந்தேடிக்
கொண்டு சென்றறிய வொண்ணாக் குரவனே நமச்சிவாய!
23. காங்கை யோர்பாகம்வைத்து வளர்பிறை முடிமேல் வைத்துச்
செங்கையின் மழுமான் வைத்த தேவனே நமச்சிவாய!

24. இயக்கரு முனிவர் தாமும் இருகரங் குவித்துநின்று
வியக்கவும் பலத்திலாரும் விமலனே நமச்சிவாய!
25. அரகர சிவனே யென்றும் அம்பலத்தாடியென்றும்
பரவுவார் துயரந்தீர்க்கும் பரமனே நமச்சிவாய!
26. இலவிதழ் மடவார்தங்கள் ஏவலுக் குரியனாகி
அலமரு மென்னையாண்ட அமலனே நமச்சிவாய!
27. வளமுறு மங்கைதன்னை மற்றிடப்பாகம் வைத்தே
ஒளமதிக் கீற்றைச்சூரும் ஒருவனே நமச்சிவாய.
28. அழகிய முருகனுக்கோர் ஆறுமா முகமுங்சுர்மை
பழகிய வேலுமீந்த பரமனே நமச்சிவாய!
29. இளமையு மூப்புமில்லா இறைவனே யெம்பிரானே
வளமையாங் கருணை மோன வள்ளலே நமச்சிவாய!
30. அறவனே பாதந்தேடி அன்றிரு வோருங்சாணா
இறைவனையென்னைக்காக்கும் ஈசனே நமச்சிவாய!
31. அனந்தலில் நின்றாள் போற்றி அருச்சிக்கு மடியார் தங்கள்
இனந்தனி லென்னை வைப்பாய் ஈசனே நமச்சிவாய!
32. கரியுரி யதனைப்போர்த்துக் கபாலமுங் கையிலேந்தித்
திரிபுர தகனுஞ் செய்த தேவனே நமச்சிவாய!
33. காலனை யுதைத்தகாலா காமனையரித்த கண்ணா
பாலனைக் கரியுதாக்கும் பரமனே நமச்சிவாய!
34. கீளிமொழியமுதச்செவ்வாய்க்கெளரியைபாகம் வைத்த
ஒளிமதிச் சபையினாயினே யொருவனே நமச்சிவாய!
35. கீண்டு வெற்பெடுத்த வீரக் கேடிலா வரக்கன்றன்னை
மாண்டுக விரலானூன்றும் வள்ளலே நமச்சிவாய!

36. குழைகுமிழுடருங்கண்ணாள் கோதையைப் பிரிந்தபோது
பிழை செயும்தனைக் காய்ந்த பிஞ்ஞகா நமச்சிவாய!
37. கூவிளம் அறுகுதும்பை கொன்றை வெள்ளெருக் கூமத்தை
மேவிய சடையினானே வித்தகா நமச்சிவாய!
38. கொங்கையைச்சடைமேல் வைத்துக் கௌரியைப் பாகம் வைத்த
அங்கணா நீதியோ சொல் ஐயனே நமச்சிவாய!
39. கேசவன் வணங்கிக்கண்ணாங் கேழ்கிளர் கஞ்சஞ்சூட்ட
ஆசியோடாழி யீந்த அமலனே நமச்சிவாய!
40. கைக்கிலை மேருவாக கரியமால் பகழியாக
உச்சிதப் புவித்தேரேறும் ஒருவனே நமச்சிவாய
41. கொற்றவன் தனக்க முன்னே குதிரையிலேறிக்காட்டிப்
பொற்றுகில் கோலாற் கொள்ளும் பூரணா நமச்சிவாய!
42. கோணமா மலையில் வாழங் கோதிலா ஆதியேநீ
ஆணல்லை பெண்ணுமல்லை அத்தனே நமச்சிவாய!
43. சந்திரன் விளங்குஞ் சென்னித் தலைவனே தம்பிரானே
இந்திரனியமையோர் போற்றும் இறைவனே நமச்சிவாய!
44. சாந்தணி முல்லயாள்தன்னைக் தண்புனலெனப் பேர் மாற்றி
ஏந்து செஞ்சடை யெம்மானே இறைவனே நமச்சிவாய!
45. சிரமது கையிலேந்திச் சீரிய முனிவர் தங்கள்
விரகினை யழித்தமேரு வில்லியே நமச்சிவாய!
46. சீதள கமலவாவித் திருநாவலூரன்றன்னைச்
சாதனங் காட்டி யாண்ட தாணுவே நமச்சிவாய!
47. சுத்த வெண்ணீறு பூசிச் சுடலையில் நடன மாடும்
அத்தனே யாரூர்வாமும் அண்ணலே நமச்சிவாய!

48. சூரியன் துயர்ந்தீர்த்தாய் தோன்றி முப்புரத்தைச்சுட்டாய்
ஆரியவெள்ளிவெற்பின் அத்தனே நமச்சிவாய!
49. செஞ்சிலை கையிலேந்திச் சிரித்து முப்புர மெரித்தாய்
தஞ்சமென்றுனை யடைந்தேன் தானுவே நமச்சிவாய!
50. சேதன வடியாரோடு திருப்பெருந்துறையில் வந்து
வாதவூரரசை யாண்ட வரதனே நமச்சிவாய!
51. சைவனே யைம்புலன்கள் தமைமனஞ் சாரா வண்ணங்
கைவர மருளவேண்டும் கடவுளே நமச்சிவாய!
52. சொரிமலர்க் கொன்றை தும்பை சொல்லிய வறுகுதாளி
விரிமலர்ச் சடையாய் வெள்ளி வெற்பனே நமச்சிவாய!
53. சோலைகூழாலவாயிற் சோதியே சமணை மாய்க்கப்
பாலறா வாயினார்க்காப் பரிந்தருள் நமச்சிவாய!
54. தந்தையுந்தாயுமில்லாத் தானுவேயாண் பெண்ணல்லாய்
இந்திரனயன் மால்போற்றும் இறைவனே நமச்சிவாய!
55. தாதவிழ்கொன்றை தும்பைசங்கொடு தலையுங்கொண்ட
நாதனே வேதமோது நம்பனே நமச்சிவாய!
56. திரிபுர மெரித்தழர்த்தீதென்னவன் முன்னேமுன்னாள்
நரிதனைப் பரியதாக்க நம்பனே நமச்சிவாய!
57. தீதிலா வாதபூரர் செய்கைகண்டுளமகிழ்ந்த
நாதனே பரனே வானோர் நண்பனே நமச்சிவாய!
58. துணைவனேயன்பர் தங்கள் துன்பறுத்தருளுமர்த்தி
பணைமுலையுமையாள் பங்காபரமனே நமச்சிவாய!
59. தூதுசந்தரற்காச் சென்றசோலைகூழ் ஆளுரையா
ஆதியே யரனேவெள்ளியசலனே நமச்சிவாய!

60. தென்னவ னாகக்கூடல் சேர்ந்துசெங்கோல் செலுத்தி
அந்நகர் தன்னை யாண்ட அமலனே நமச்சிவாய!
61. தேடியே யிருவர்காணாத் திருவடி மனத்துள்யாரும்
நாடியே வணங்காநின்ற நம்பனே நமச்சிவாய!
62. ஹையலோர் பாகம்வைத்துச் சடையிலே கங்கைவைத்த
ஐயனே யாளுர் வாழும் அண்ணலே நமச்சிவாய!
63. தொல்லுல கெல்லாம்போற்றுஞ் சோதியேகூலபாணி
வில்லென மேருவாங்கும் வித்தகா நமச்சிவாய!
64. தோத்திரஞ் செய்மாயற்குச் கூடரொளி யாழியீந்த
அத்தனேயடியார்அன் பிற்களியனே நமச்சிவாய!
65. நஞ்சினையருந்திமாயன் நான்முகன் முதலோர்நாண
அஞ்செழுத் துருவமான அத்தனே நமச்சிவாய!
66. நாரண னலரோனிந்திரன் நாடிமுன் வணங்கிநின்றே
ஆரண மோதுகின்ற ஆதியே நமச்சிவாய!
67. நிற்பவர் நெறியை நோக்கி நெஞ்சை விட்டகாதானே
கற்பனை கடந்த சோதி கடவுளே நமச்சிவாய!
68. நீறணி மேனியானே நிமலனே யமரர் கோவே
ஆறணிசடையினானே அண்ணலே நமச்சிவாய!
69. நுண்ணிடை மாதுபாகாதோக்குவார்தம்மை நோக்கும்
கண்ணுதற் பரனே தேவர் கடவுளே நமச்சிவாய!
70. நூபுர பதமாதோடு நுவலருஞ் சபையிலாடும்
மாபுரத் தவர்கள் காணா வானவா நமச்சிவாய!
71. நெஞ்சக மலரினான்னை நினைவற நினைந்த பேருக்
கஞ்சலென்றருளிச் செய்யும் அண்ணலே நமச்சிவாய!

72. நேத்திரந்தன்னால்வேளை நெருப்பெழச்சூட்டு விட்டாய்
சாத்திர முனிவோர் போற்றுந் தாணுவே நமச்சிவாய!
73. நைந்துனை நினைப்பார் பாவம் நாசமதாக்கி நிற்பாய்
பைந்தொடிப்பாகம் கொண்ட பரமனே நமச்சிவாய!
74. நொந்தவர்நினைத் தோர்தம்மை நொடினில் வாழவைக்கும்
கந்தராங் கறுத்தமூர்த்தி கடவுளே நமச்சிவமய!
75. நோக்க மூன்றுடையாய்யென்னை நோக்கியேதுரியா
தீதத் தூக்கத்தில்வைப்பதென்றோ சொல்லுவை நமச்சிவாய!
76. நௌவியையேந்துங்கையாய் நய முடனடியர் தங்கள்
வெவ்வினை யெல்லாந்த தீர்க்கும் விமலனே நமச்சிவாய!
77. பத்தராய்ப்பணிவார் தம்மைப்பதங்கொடுத்தாளுமையா
சுத்தனே வேதஞ்சொன்ன துணைவனே நமச்சிவாய!
78. பாடுவார் மூவர்தம்மைப் பதங்கொடுத்தாண்டமூர்த்தி
தேடுவார் தேடுகின்ற செம்பொனே நமச்சிவாய!
79. பிறையணி சடையினானே பிஞ்ஞகா வடியோர்க்கெல்லாங்
குறையற வாழ்வளிக்கும் கொற்றவா நமச்சிவாய!
80. பீடுறப் பூசிப்பார்தம் பெருவினை யறுக்குமூர்த்தி
ஆடல் சேரருதிலேறும் அண்ணலே நமச்சிவாய!
81. புகலுறுங் கல்லாலன்பு பூண்டெறி சாக்கியர்க்குத்
தகவுற முத்தி நல்குந் தாணுவே நமச்சிவாய!
82. பூசுவெண்ணீறு பொங்கப் பொருவிலா வம்மை காண
நேசமோ பாலங்காட்டில் நிருத்தஞ் செய் நமச்சிவாய!
83. பெண்ணமுதனையார் நானும் பெப்புறுவளையுந்தூசும்
எண்ணுறு பலியாக் கொண்டஇறைவனே நமச்சிவாய!

84. பேயுடன் காட்டிலாடும் பிஞ்ஞகா பெரியோர் தங்கள் தூயநன் மனத்துளானே சுத்தனே நமச்சிவாய!
85. பையர வணையிற்றதங்கும் பாரளந் தோற்குப்பாதி மெய்யளித் தருள்சுர்ந்திட்ட விண்ணவா நமச்சிவாய!
86. பொசியுதேம்புஞ்சோலைப்புகலியிற் பிள்ளையார்க்கு சகியொளி முத்தின் பந்தல் தந்தவா நமச்சிவாய!
87. போதகமா கிவந்த புன்மை சேரசுரன் தன்னை நோதக உரித்துப் போர்த்த நுண்ணியா நமச்சிவாய!
88. பௌவத்திற் சிலையோடமும் படி அமண்செய்ய அப்பர்க்கு எவ்வம தகற்றிய் பேறது ஈந்தவா நமச்சிவாய!
89. மறுவறம் ஆதிசைவ மரபிற் சுந்தரார்க்குத்தூதாய்ச் செறிநிசி பரவை வாயிற் சென்றவா நமச்சிவாய!
90. மான்மமுகக் கையிலேந்தி வன்னியோர் பாகம் வைத்த ஆன்முது கேறுஞ்சோதி ஐயனே நமச்சிவாய!
91. மிடற்றினிற் காளசூட விடத்தினை மறுக்கவைத்தாய் நடத்தினில் விருப்பம் வைத்தாய் நம்பனே நமச்சிவாய!
92. மீனென வந்த மாயன் விழியினை யிடந்து சாத்தி ஆனதோர் மேனி நல்கும் அண்ணலே நமச்சிவாய!
93. முன்னமேபிரமன்றன்னைமுனிந்ததோர் தலையறுதாய் என்னை வந்தாண்டு கொள்வாய் ஈசனே நமச்சிவாய!
94. மூர்க்கணாந் தக்கன் வேள்விமுன்புசென்றழித்துவெற்றி மார்க்கங்கண் டிட்ட சோதிவானவா நமச்சிவாய!
95. மெலிவிலாத்தவத்தோர்கோபமேலுறமுன்னாள்விட்ட புவிதனை யுரித்துச் சாத்தும் புண்ணியா நமச்சிவாய!

96. மேய பேருணர் ஹிற்கெட்டா வெளியதா யணுவுமாகி
ஆயசிற் சொருபமான அண்ணலே நமச்சிவாய!
97. மையுறு குழலாள் கூடல் மங்கையர்க்கரசியார்முன்
செய்யுறு பணிக்கு வந்த தேவனே நமச்சிவாய!
98. மொழிதரு நால்வர் தங்கள் முதுமறைத் தமிழ்ப்பாமாலை
ஒழிவின்றி கூடிக்கொள்ளும் ஒருவனே நமச்சிவாய!
99. மோகினி வடிவங்கொண்ட முகில்வண்ணன் தன்னைச்சேர்ந்து
சோமிலையனாரைத் தோற்றியோய் நமச்சிவாய!
100. மௌவலங் குழலார் மோகவலையறுத்துயர்சித்தாந்தச்
செவ்வையா முத்தியென்று சித்திக்கும் நமச்சிவாய!

குரு நமச்சிவாய சுவாமிகள் வரலாறு

ஞானத் தபோதனரை வாவென்று அழைக்கும் அண்ணாமலையில் நமச்சிவாய மூர்த்தி என்று ஒரு சிவயோகியார் எழுந்தருளியிருந்தார். அவர் அண்ணாமலையில் ஒரு குகை இயற்றிச் சிவயோகத்தில் இருந்து வந்தமையால் குகை நமச்சிவாய மூர்த்தி எனக் கூறப்பட்டனர், அவர் அக்குகையின் பக்கத்தில் வளர்ந்தோங்கி இருந்த, ஓர் ஆல மரத்தில் ஊஞ்சல் இட்டு அதில் யோக நித்திரை கொள்வது வழக்கம். அவருக்கு நமச்சிவாயர் என்றொரு மாணவர் இருந்தார். அவர் ஞானாசிரியரின் அருகேயிருந்து அன்புடன் பணி செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் ஆசிரியான் அருகில் இருந்தபோது குலுக் என்று நகைத்தார். " நமச்சிவாயம் என்ன அதிசயம் கண்டு நகைத்தாய்?" என்று குகை நமச்சிவாயமூர்த்தி கேட்டருளினார்.

அப்போது, மாணவராகிய நமச்சிவாயர். "ஐயனே திருவாஞரின் கண் தியாகராசப்பெருமானைத் திருவீதியின் கண் எழுந்தருளச் செய்து உலா வரும்போது, நாட்டியப்பெண்கள் ஆடிக்கொண்டு வர, அவர்களுள் ஒருத்தி கால் இடறி விழுந்தாள் அங்கிருந்தார் அனைவரும் நகைத்தனர், யானும் நகைத்தேன்" என்றார், இது நிற்க. ஒருநாள் ஞானாசிரியரின் அருகில் இருந்தபோது, தம் ஆடையைப் பற்றித் தேய்த்தார்," ஏன் இவ்வாறு ஆடையைப் பற்றித் தேய்த்தனை" என்று குகை நமச்சிவாயமூர்த்தி கேட்ட போது, பெருமானே! தில்லை மாநகரிலே பொற்சபையிலே திரைச்சீலையிட்டிருந்தார்கள், அதன் அருகில் குத்துவிளக்கில் திரியில் சுடர் எரிந்து கொண்டிருந்தது, அதனை ஓர் எலி பற்றி இழுத்துக் கொண்டு சென்றது, அச்சுடர் திரைச் சீலையில்

பட்டதனால் அத்திரைச்சீலையில் தீப்பற்றிக் கொண்டது, அங்கிருந்தவர், அத்தீப் பரவாமல் சீலையைப் பற்றிக் கசக்கினார், யானம் கசக்கினேன்" என்றார் மாணவர்.

பின்பு ஒரு நாள் குகை நமச்சிவாயமூர்த்தி மாணவர் உள்ளத்தைத் தேர்ந்து அறிய வேண்டி வாந்திசெய்து அதைத் திருவோட்டில் பிடித்து, இதை மனிதர் அடிபடாத இடத்தில் இட்டுவருக" என்று கட்டளை இட்டனர். அதை நமச்சிவாயர் ஏற்றுக்கொண்டு மனிதர் உலவாத இடம் யாதென ஆராய்ந்து அறிந்து தாமே உட்கொண்டார், ஆசிரியர் இவ்வருஞ்செயலைக் கண்ணுற்று" அன்பனே, அடிபடாத இடத்தில் வைத்தனையோ? என்று கேட்டார். அவ்வினாவிற்கு மாணவர், வைக்கவேண்டிய இடத்தில் வைத்தேன் என்று விடை பகர்ந்தார், மாணவர் செய்த மூன்று அருஞ்செயல்களையும் கண்ட நமச்சிவாய மூர்த்தி, மாணவருடைய ஞானநிலை நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து வருதல் அறிந்து " அவரை அவர்க்கேற்றதொரு புனிதமான இடத்திற்கு அனுப்பிவைத்தல் வேண்டும்" என முடிவு செய்தார். உடனே ஒரு வெண்பாவில் பாதி வெண்பாவினைக் குகை நமச்சிவாயமூர்த்தி இயற்றியருளினார்.

நேரிசை வெண்பா

"ஆல்பழுத்துப் பக்கியினுக் காகார மானதென
வேல்பழுத்து நின்ற நிலை வீணிலெனச்"

என்ற பாடி நிறுத்தினார். அருகே இருந்த மாணவர், சுவாமி. குறை வெண்பாவையும் முடிக்கலாமே" என்றார். அப்போது ஆசாரியார், " அப்பா நமச்சிவாயம்! எஞ்சியுள்ள அரை வெண்பாவையும் நீயே முடிப்பாயாக!" என்றார். ஆசாரியர் கூறியன கேட்ட மாணவர், "பெருமானே ஆசாரியர் வாக்கிற்கு

அடாத எதிர்வாக்கினை அடியேன் கூறுதல் பொருந்தாதே" என்றார். அப்போது ஆசாரியர் " நீ அருள்நிறை மாணவன், ஆதலால் எஞ்சிய வெண்பா அடிகளைப் பாடுக!" என்றார். அப்போது மாணவர், நல்லாசிரியரின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு,

"-சால்வன

செய்யா வொருத்தருடன் சேர்ந்து மிருப்பீரோ
வையா நமசிவா யா"

என்று முடித்தார்.

அருள்நிறைந்த மாணவரைப்பற்றி அறியவேண்டு வனவற்றைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்ட ஞானாசிரியர், "அப்பனே நமசிவாயம் உனக்கு ஒப்பான மாணவனை எங்கும் காண்டல் அரிது, ஆகையால் இன்றுமுதல் நீ குரு நமச்சியாய மூர்த்தி எனத் திருப்பெயர் பெற்றாய்" என்று தழுவிக்கொண்டு, "என் கண்ணுட் கருமணியே ஒரு கம்பத்தில் இரண்டு யானைகளைக் கட்டுதல் கூடாது, ஆகையால் அறியாமையை நீக்கி அறிவொளியை வழங்கும் அம்பலவாணர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருத்தில்லை எனப்பெறும் சிதம்பரத்திற்குச் செல்க, அங்கு உம்மால் நடைபெற வேண்டிய பல திருப்பணிகள் உள்ளன" என்று கட்டளையிட்டார். அப்போது குரு நமச்சிவாயர் ஞானாசிரியரை நோக்கி "ஐயனே! ஞானாசிரியர் தம் திருவடிகட்குப் பணி செய்யும் பேற்றினை இழந்து, நாள்தோறும் செய்யும் குரு தரிசனத்தை இழந்து வேறொரு நகர்க்கு எவ்வாறு செல்வேன்" என்றார்.

குகை நமச்சிவாயர் மாணவரை நோக்கி, "நீர் எம் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று பொன்னம்பலத்தின் முன்னே நின்று கூத்தப்பெருமானை

வணங்கி நிற்பீராக, அங்கே, அப்பெருமான் நம்மைப்போல் தரிசனம் கொடுத்தால் இருப்பீராக, இன்றேல் இவ்விடம் வந்து சேர்க" என்று சொல்ல, மாணவர் " நன்று" என்று நவின்று பத்துப்பாடல்களால் ஆசிரியர்க்கும் வணக்கம் தெரிவித்து நின்றார். ஆசிரியரிடம் இருந்து "புறப்படலாம்" என்ற சொல் பிறந்தது. உடனே குருநமச்சிவாயர் தனியாய் சாயங்கால நேரத்தில் புறப்பட்டுக் கிழக்கு நோக்கி ஒரு காததூரம் நடந்தார், இருள் வந்தது! அங்குத் தகுதியானதொரு இடம் பார்த்து. ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் சிவயோகத்தில் அமர்ந்தார். பின் பசி மேலிட்டு, உண்ணாமுலை அம்மையாரை நோக்கி ஒரு வெண்பா பாடினார்.

" அண்ணா மலையா ரகத்துக் கினியாளே
உண்ணா முலையே உமையாளே " நண்ணா
நினைதொறும், போற்றி செய் நின்னடிய ருண்ண
மனைதொறும் சோறு கொண்டு வா"

என்று குரு நமச்சிவாய சுவாமிகள் இவ்வெண்பாவினைப் பாடிய நேரத்தில், அண்ணாமலையாருக்குச் சக்கரைப் பொங்கல் செய்து பொற்றாம்பாளத்தில் இட்டு நிவேதித்துக் கோயிலில் வைத்து அதனை எடுத்துச்செல்ல மறந்தவராய்க் காப்பிட்டு அருச்சகர் முதலியோர் அவரவர் வீடு சேர்ந்தனர், அதனை அறிந்த உண்ணாமுலைத் தாயார் அந்நிவேதனத்தைத் தட்டுடன் கொண்டு வந்து குரு நமச்சிவாயமூர்த்திக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார், விடிந்தபின் அருச்சகர் முதலியோர், கோயிலுக்குச் சென்று கதவைத்திறந்து பார்த்தபோது, பொற்றாம்பாளம் காணப்படவில்லை. அருச்சகர்களும், ஊரின்கண் உள்ள பெரியோரும் திகைப்புற்று "யாரோ கள்வர்தாம் களவாடி இருக்கவேண்டும்" என்று கருதித்

துருவித்துருவி ஆராயந்தது பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர், இதனால் இருபது நாழிகை மட்டும் கோயில் பூசை நடைபெறாமல் இருந்தது. அப்போது அங்கிருந்த ஒரு அருச்சகர் சிறுவன் தெய்வமுற்று, "குருநமச்சிவாய மூர்த்தி சிதம்பரத்திற்குச் செல்லும் வழியில் ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் இருக்கின்றார், அவருக்கு உண்ணாமுலைத் தாயார் அமுது கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார், அங்கே தாம்பாளம் கிடக்கிறது, எடுத்துக் கொண்டு வருக, என்றான்.

அதனைக்கேட்ட அருச்சகர்களும் பிறரும் இறைவனை வாழ்த்தி வணங்கி அவ்விடம் சென்ற தாம்பாளத்தைக் கண்டெடுத்துக்கொண்டு அண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். மறுநாள் பகலவன் தோற்றமாகும் போது குருநமச்சிவாயர் எழுந்து தம் ஞானாசிரியரைத் தொழுது கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும்போது, இருடிவனம் என்பதொரு திரு நகரினைக் கண்டார். அந்நகரில் அம்மையும், அப்பனும் அர்த்த நாரீஸ்வர வடிவத்தில் எழுந்தருளியுள்ளனர். அவ்வடிவம் அகத்திய முனிவரால் பூசிக்கப் பெற்றதாகும். அங்கு ஐயாயிரம் கொண்டான் என்றொரு புனிதத் தீர்த்தம் உண்டு, அதில் நீராடிப் பூசை முடித்துத் தூயமனத்துடன் சுவாமியை துதித்துச் சிவயோகத்தில் இருக்கும்போது பசி நோய் வந்தனாகிற்று. அப்போது, அன்னை பராசக்தியை நோக்கித்

"தாயிருக்கப் பிள்ளை தளருமோ தாரணியில்
நீயிருக்க நான்தளர்தல் நீதியோ" வேயிருக்கும்
தோளியே விண்ணோர் துதிக்கும் திருமுத்து
வாளியே சோறுகொண்டு வா"

என்று ஒரு வெண்பாவினை இயற்றார். அம்மை அதனைத் திருச்செவியில் ஏற்று "குருநமச்சிவாயா, நான் இடப்பாகம்

பிரியாமல் இருப்பவும் நீ என்னைப் பிரித்துப் பாடியது முறையோ? இப்போது உன் வாக்கினால் சேர்த்துப்பாட வேண்டும்" என்று கூற, அவ்வாறே குருநமச்சிவாயமூர்த்தி,

" மின்னும் படிவந்த மேக களத் தீசருடன்
மன்னம் திருமுத்து வாளியே - பொன்னின்
சுவையாளே தாயே, யென் கன் மனத்தே நின்ற
மலையாளே சோறு கொண்டு வா"

என்று ஒரு வெண்பாவினால் சேர்த்துப் பாடினார். உடனே அம்மையார் அமுதுகொண்டு வந்து கொடுத்தார். அதனை உட்கொண்டு புறப்பட்டு விருத்தாசலம் வந்து பழமலை நாதரையும் பெரிய நாயகி அம்மையையும் வழிபட்டு ஒரு குளக்கரையில் சிவயோகத்திலிருக்கும்போது பசி அணுகிற்று. அப்போது,

" நன்றிபுனை யும் பெரியநாயகியே னுங்கிழத்தி
என்றும் சிவன் பாலிடக்கிழத்தி - நின்ற
நிலைக்கிழத்தி மேனி முழு நீலக் கிழத்தி
மலைக்கிழத்தி சோறு கொண்டு வா"

என்ற வெண்பாவைப் பாடினார், அம்மையார் தண்ணீர் விருத்தாம்பிகையாய் வந்து, குருநமச்சிவாயரைப் பார்த்து, "என்னப்பா, உன்னுடைய சொல்லினால் என்னைக் கிழத்தி கிழத்தி என்று பாடுதல் நலமா? கிழவிக்கு நடக்க இயலுமா? தண்ணீர் எடுக்கக் கூடுமோ? உணவு கொண்டுவர உடலில் உரம் இருக்குமோ? என்றார். உடனே, குரு நமச்சிவாய தேவர், "அன்னையே, அண்ட கோடிகளை ஈன்ற பின்னும் கன்னி என மறைபேசும் ஆனந்தரூப மயிலே, பாலகாசியில் பாலாம்பிகை, இது விருத்தகாசி, நீர் பெரியநாயகி, இங்குள்ள இறைவனும் பழமலை நாதர், அதுபற்றியே யான் அவ்வாறு சொல்லினேன்" என்றார். அடியவர் கூறியன கேட்ட அம்பிகை,

"என் அருமை மகனே, நமச்சிவாயம், உன்னுடைய இனிய வெண்பாவிலே என்னை இளமையாக வைத்துப் பாடுக" என்றார். குகை நமச்சிவாய தேவர். கருணைக் கடலே, இரண்டு அம்மையார் ஆகக்கூடுமே" என்று சொல்ல அம்மையார்," அதனால் பிழை ஒன்றும் இல்லை பாடுக" என்றார், உடனே குரு நமச்சிவாயர் பின்வரும் வெண்பாவினைப் பாடி மகிழ்ந்தார்.

"முத்தநதீ சூழும் முதுகுன் றுறைவாளே
பத்தர் பணியும் பதத்தாளே - அத்தர்
இடத்தாளே மூவா முலைமேல் எழிலார
வடத்தாளே சோறுகொண்டு வா"

இவ்வெண்பாவைச் சொல்லியவுடன், அம்மையார், பாலாம்பிகையாய்ச் சோறு கொண்டுவந்து கொடுத்தார், அதனையுட்கொண்டு வழிநடந்து புவனகிரிக்கு வந்தவுடன் ஆனந்தத் திருநடனம் புரியம் ஐயன் தில்லை அமம்பலவாணப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தில்லைத் திருக்கோயில் கோபுரங்கள் நான்கும் தோற்றமளித்தன. கோபுரங்களை கண்டு வணங்கி.

"கோபுரங்கள் நான்கினையும் கண்டமட்டில் குற்றமெலாம்

தீபரந்த பஞ்சதுபோல் சென்றதே - நூபுரங்கள்
ஆர்க்கின்ற செஞ்சரண அம்பலவா நிற்பாதம்
பார்க்கின்றார்க் கென்னே பலன்"

இவ்வெண்பாவைக் கூறிக்கொண்டே சிதம்பரம் சென்று திருக்கோயிலுட் புகுந்து. சிவகங்கையில் நீராடி

"கண்டமட்டில்கண்டவினை காதம்போம் கையிலள்ளிக்
கொண்டமட்டில் கொண்டவினை கொள்ளை போம்.

வாயார வே புகழும் வண்ணச் சிவகாமித்
தாயார் திருமஞ் சனம்"

என்ற வெண்பாவினைச் சொல்லிக் கொண்டே கனகசபைக்கு
முன் சென்ற பெருமான வணங்கும்போது, கூத்தப்பெருமான்,
அண்ணாமலையில் குகைக்கண் அமர்ந்திருக்கும் குகை
நமச்வரியரைப் போலவே காட்சி கொடுத்தார். அப்போது,
வாழ்த்தி வணங்கி நின்று.

"திருவண்ணாமலையிற் குகைநமசிவாய
தேசிக வடிவமாயிருந்து

கரவனா மடியேன் சென்னிமே லுனது
கழலினை வைத்தவா றுணரேன்
விரைகின் நாரியரைப் புதல்வரைப் பொருளை
வேண்டிய வேண்டிய தனைத்தும்
பரவினார் புகழ்வார்க் களித்திடும் பொன்னம்
பலவனே பரமா சிரியனே "

என்ற பாடலை முதலாகக் கொண்டுதொடங்கி, ஒரு நாழிகை
அளவிற்குள் நின்ற இடத்திலேயே, உகைத்தை மறந்து நின்று,
" என்று வந்தாய் எனும் எம்பெருமான்" திருக்குறிப்பில் ஒன்றி
இருந்து, நூறு பாடல்களைப் பாடினார், பிறகு ஓர் அறையின்
கண் சிவயோகத்தில் அமர்ந்தார்.

அந்நாளில் தில்லை மூவாயிரவருள், சீவன்மூத்தர்,
சபாமுத்தர், மகாமுத்தர் என்ற மூவர் மட்டும் பல்லக்கேறும்
தனிச்சிறப்புடையவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் கனவில்,
ஆடல் திருவண்ணாமலையில் இருந்து ஒரு மாபெரும் ஞானி
தம் திருநகரில் வந்து தங்கியிருக்கிறார், அவர் சிவையாத்தில்
மிகுதியாக ஈடுபட்டிருப்பவர்? அவருக்குத் தனிமையான
இடத்தினைத் தருதல் வேண்டும், அவரால் நமக்குப் பற்பல
பணிகள் நடைபெற இருக்கின்றன. அவருக்குத் தகுதியான

இடம், நம் கோயிலுக்கு வடதிசையில் எல்லைப் புறத்தில் இருக்கிறது, அங்கே நாம் இருமுறை திருவடி வைத்திருக்கின்றோம். மாணிக்கவாசகருடைய திருவாசகத்தை எழுதி வைத்துக் கொள்ளவேண்டியும், உபமன்னியருக்குப் பாற்கடலை அழைத்துத் தருவதற்காகவும் அவ்விடம் சென்றோம். அவ்விடத்தில் குரு நமச்சிவாயரைக் கொண்டு போய் விடுவீராக" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வாறே அருச்சுகர் மூவரும் குரு நமச்சிவாயரை அவ்விடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுத்திரும்பினர். அங்கே யோகத்தில் இருக்கும்போது நமச்சிவாயருக்குப் பசியுண்டாயிற்று. அப்போது,

" ஊன்பயிலும் காயம் உராமல் உன்றனது
வான்பயிலும் பொன்னடியை வாழ்த்துகுவன்கூதன்பயிலும்
சொல்லியல் நல்லார் துதிக்கும் சிவகாம
வல்லியே சோறு கொண்டு வா

இவ்வெண்பாவினைச் சொல்லினார்.

உடனே சிவகாமி அம்மையார் அமுது கொண்டு வந்து நின்று,

" கொண்டுவந்தேன் சோறு குகைநமச்சி வாயரது
தொண்டர் அடியார் சுசிக்கவே " பண்டுகந்த
பேய்ச்சிமுலை யுண்ட பெருமானுடன் பிறந்த
நாச்சி சிவகாமி நான் "

என்ற வெண்பாவினைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இவ்வாறாகவே, சிவகாமசுந்தரிதேவியார் குருநமச்சிவாயருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் அன்னம் அளிப்ப குருநமச்சிவாயர் யோகத்தில் இருந்து வந்தார்.

இவ்வாறாக இவர், சிவயோகத்தில் இருக்கின்ற கால்களில், 'இவரைக் காணவரும் அன்பர்கள் பொன்னையும் பொருளையும் எதிரில் வைத்துவிட்டுச் சென்றார்கள், அவற்றைக் கண்ட குரு நமச்சிவாயர், இவை இவ்விடத்திற்கு ஏன் வந்தன? இவை ஆட்கொல்லி, இங்கு வேண்டுமெனில்லை" என்று, அந்த நேரத்தில் அவ்விடத்தில் இருந்தவர்களை எடுத்துச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டு விடுவார். இவற்றைக் கண்ட தில்லை மூவாயிரவர், "இவ்வளவு செல்வமும் வீணாகிறதே" என்று தம்முட்கூடிப்பேசிக் குரு நமச்சிவாயர் இடம் சென்று, "சுவாமி, நீர் இவ்விடத்தில் இருப்பதனால், அன்பர்கள் தரும்பொருள்கள் எல்லாம் வீணாகின்றன. திருக்கோயிலின் உள்ளே வந்து தங்கினால், எல்லாப்பொருளும், பல்வேறு வகையான திருப்பணிகள் செய்வதற்குப் பயன்படும். பல கட்டளைகள் நடைபெற்று வர வழியுண்டாகும்" என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

அப்போது குருநமச்சிவாய தேவர், அருச்சுக்கர்களை நோக்கி, "நாம் சபாநாயகர் தம் ஆணையின்படி இவ்விடத்தில் வந்திருக்கின்றோம். ஆதலால் யாம் அங்குவர இயலாது" என்று மறுத்துவிட்டார். உடனே, தில்லை மூவாயிரவருள் சிறப்புற்றிருந்த சீவன்முத்தர். சடாமுத்தர். மகாமுத்தர் ஆகிய மூவரும் சபாநாயகரிடம் சென்று, "பெருமானே குருநமச்சிவாய மூர்த்தி, கோயிலுக்குள்ளே வந்தால், பல திருப்பணிகள் நடைபெறவும், பல அறக்கட்டளைகள் தொடர்ந்து நடைபெறவும், வழியுண்டாகும்" என்று சொன்னார்கள். சபாநாயகர் "நன்று" என்று திருவாய் மலர்ந்து, "நீவீர் சென்று அழைத்தால் வாரார்யாமே சென்று அழைப்போம்" என்று உரைத்து, மூப்பு நிறைந்த அடியவராய்த் தண்டு கமண்டலம் பிடித்துக் கொண்டு திருப்பாற் கடல்

என்னும் இடத்திற்கு வந்து குரு நமச்சிவாய மூர்த்தியின் எதிரே நின்றார். குருநமச்சிவாயர் யோகம் தெளிந்து முன் நிற்பவரைப் பார்த்தார். கண்ணுற்றவுடனே, "ஐயனே போற்றி" என்றார். வந்து நின்றவரும் "போற்றி போற்றி" என்றார். குருநமச்சிவாயர், வந்துநின்ற முதுமை நிறைந்த அடியாரைப் பார்த்து, "ஐயா நீங்கள் இருப்பது எந்தவூர்?" என்றார். அவர் "நாம் இருப்பது தில்லைவனம்" என்றார். உம்முடைய பெயர் என்ன?" என, "எம்பெயர் அம்பலத்தாடுவார்" என்றார். "நீர் என்ன அலுவலாக இங்க வந்தீர்" என்று கேட்க எனக்க அன்னம் தேவையாக இருக்கிறது, இவ்வூர் எங்கும் சுற்றினேன், அன்னம் கிடைக்கவில்லை இவ்விடத்தில் அன்னம் கிடைக்கும் என்று சொல்லினர். ஆகவே உம்மிடம் வந்துள்ளேன்" என்றார் முதியராய் வந்து நின்ற அடியவர். அப்பொழுது குருநமச்சிவாய மூர்த்தி, ஐயா என்னிடம் அன்னம் இல்லை. எனக்குச் சிவகாமசுந்தரி அம்மையார் உணவளித்து வருகிறார், எம்மிடம் பாத்திரம் கூட இல்லை" என்று சொல்லினார். அப்போது வந்த முதியவர் "சுவாமி என்னிடம் பாத்திரம் இருக்கிறது" என்று சொல்லிச் சுந்திரனைப் பாத்திரமாக வைத்தார். அப்போது குரு நமச்சிவாய தேவர், அன்னை சிவகாமசுந்தரியைச் சிந்தனை செய்தார், அன்னம் வந்தது முதிய அடியவரை நோக்கி "இதனை ஏற்றுக்கொள்ளும்" என்றார்.

அப்போது அம்பலத்தாடுவார், "நாம் இதனை ஏற்றுக் கொள்வோம்" என்றார், குரு நமச்சிவாயர்" காரணம் என்ன? என்று வினாவ, அடியவர், "ஐயா இவ்வாறே ஒவ்வொரு நாளும் உணவளிப்பதாக உறுதி கூறினால் ஏற்றக்கொள்வோம்.இன்றேல் ஏற்றுக்கொள்ளோம்" என்றார். அதுகேட்ட குரு நமச்சிவாயர், "நீர் மிகவும்

மூப்படைந்திருக்கின்றீர், யானோ, இன்று இவ்வூரில் இருக்கிறேன்,நானை காசியோ, இராமேசுவரமோ அறியேன்" இவ்வாற இருப்ப, உமக்கு நித்தியம் அன்னம் கொடுக்கிறோம் என்று எவ்வாறு கூற இயலும்? என்றார்.அப்போது அம்பலத்தாடுவார், " ஐயா நீர் செல்லும் திசைகளில் எல்லாம் யாம் உமக்கு முன்னே நடந்தால் அன்னம் கொடும். உமக்குப் பின்னால் நடந்தால் அன்னம் வேண்டாம் என்றார். அப்போது, குருநமச்சிவாயர், "நீர்முன்னே நின்றால் அன்னம் கொடுக்கிறேன், இன்றேல் இயலாது" என்னார். அம்பலத்தாடுவாரும் அதற்கு இசைந்தார் ஆகவே குருநமச்சிவாயர் சுவாமியை "உணவு கொள்ளும்" என்றார். அதற்கு அவர், "திருநீற்றுக்கோயிலையும் உருத்திராக்கத்தையும் தொட்டு உறுதி வறிக்கொடுத்தால் கொள்வோம்" என்றார். குரு நமச்சிவாயர் அவ்வாறே செய்ய, வந்த அடியவர் கொடுத்த அமுதைக் கொள்வது போல் காட்டி, "நீர் வேட்கை தணியுமாறு தண்ணீர் தரவேண்டும்" என்றார். குருநமச்சிவாயர், அருகிலிருந்த திருப்பாற்கடல் எனப்படும் நீர் நிலையைக்காட்டி, "அதன்கண் நீர் அருந்துக" என்றார். அவ்வாறே நீர் அருந்தச் செல்பவர் போல் காட்டி மறைந்தருளினார்.

மறைந்தருளிய அம்பலத்தாடுவார் தில்லை மூவாயிரவரிடம், "நாம் சென்று, குருநமச்சிவாயன், கோயிலுக்குள் வருவதற்குரிய வழியை வகுத்து விட்டோம், நீவீர் அனைவரும் கூடி விருதுகளுடனும் நாம் ஏறும் பல்லக்கு உடனும் சென்று, வீதிவலமாக நம்மிடம் அழைத்து வருக" என்றார். அவ்வாறே தில்லை மூவாயிரவரும் சென்று வணங்கிப் பல்லக்கில் ஏறுமாறு வேண்டினர். குருநமச்சிவாயர் மறுத்துவிட்டார். மூவாயிரவரும், குரு நமச்சிவாயரை நோக்கி

“சுவாமி, இது பல்லக்கன்று. கத்ய சிங்காசனம் என்றனர். அப்பொழுதும் குருநமச்சிவாயர் மறுத்து விட்டார். பிறகு மூவாயிரவரும் ஐயனே, நேற்று நண்பகலில் எம்பெருமான் உம்மிடம் வந்தனர் அன்றோ? நீர் யாது கூறினீர்” என்றார்கள், கரு நமச்சிவாயர் யோகக் காட்சியினால் பார்த்தார், சபாபதியின் காட்சி கிடைத்தது.” சபாநாயகர் இவ்விடத்தில் வந்து என்னுடன் உரையாடி அங்கும் சென்று செய்தி கூறினரோ” என்று பரமன் அருளைப்பாராட்டி,

“சங்கமராய் அம்பலவர் தாமே எழுந்தருளி
யிங்கெமக்குப் பிச்சை யிடுவென்ன - வங்கமுது
திட்டமு டன் நமக்கு நீதினமு மேசர்வ
கட்டளையுண் டாக்ககென்றார் காண்”

என்ற வெண்பாவைப் பாடிக்கொண்டே பல்லக்கில் ஏறி, “அல்லலாகிய இருவினை தனையறுத் தடியினை தருவாரோ? மல்லல் நீடிய புவியின் மேலின்னமும் வரும்பிறப்பறுப்பாரோ? நல்ல மாமுலை மாதுமை நாயகர் நான்நிதம் நவின்றேத்தும் தில்லைநாயகர் அம்பலத் தாடுவார். திருவுளம் தெரியாதே” என்ற பாவினை ஓதிக்கொண்டே கோயிலுக்குச் சென்று கொடி மரத்தருகே பல்லக்கில் இருந்து இறங்கிப் பஞ்சாக்கரமதில் மட்டும் பாதக்குறடு இட்டுச் சென்றார். பிறகு பொன்னம் பலத்தை அணுகி, திருநடம்புரி தேசிகனை வணங்கி தில்லை மூவாயிரவரைப் பார்த்து, இப்போது நாம் உண்டாக்க வேண்டிய கட்டளையாது” என்று வினவினார் அப்போது சபாநாயகர் “சர்வ ஜனத்துக்கம் சர்வ கட்டளை என்று அசரீரியாய் நின்று உணர்த்தினார்.” சபாநாயகர் பிச்சை கொடுத்தால் கட்டளை எப்போதும் தொடர்ந்து நடைபெறும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே பொற்றாம்பாளத்தைக் கையில் ஏந்தி,

“ காத லுடன்சர்வ கட்டளையாய் உன்னுடைய
பாத மலர்ப்பூசை பண்ணவே - ஓது
குருவா யெனையாண்டு கொண்டவனே பிச்சை
தருவாய் சிதம்பர நாதா”
என்ற வெண்பாவைப் பாடினார்.

அப்போது குரு நமச்சிவாயர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, அங்கு வந்திருந்த அடியார்களும் அன்பார்களும் காணுமாறு தங்கக்காசு ஒன்று தட்டிலே வீழ்ந்தது.” நடராசப்பெருமானே நாம் அனைவரும் காணுமாறு பிச்சையிட்டார் ஆகவே நாமும் நன்கொடையளிக்க வேண்டும்” என்று வந்திருந்தவருட் பெரும்பான்மையினர், பொன்னும் முத்தும் போட்டார்கள், குரு நமச்சிவாயர் தங்கத் தட்டினைத் தனக்கு முன்னிருந்த அருச்சுக்கரளிடம் கொடுத்து அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். அப்போது சிறிது தாங்கிற்று. உடனே குருநமச்சிவாயர், “இதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று மூவாயிரவரைக் கேட்டார். அதற்கு அவர்கள், ‘யாங்கள் ஏதும் அறியோம்’ என்றனர். குரு நமச்சிவாயர் யோகக் கண்கொண்டு நோக்கினார், மூவாயிரவரை நோக்கி, சுவாமிக்கு அணிகலன்கள் இருந்ததுண்டா? என்று வினாவினார். அவர்கள் “இல்லை” என்று விடை அளித்த பின் சிறிது சிந்தனை செய்து “பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்காலத்தில் பாதச் சிலம்பும் கிண்கிணியும் இருந்தன” என்று சொல்வாய்யாம் கண்டதில்லை” என்றார்கள். அவர்தம் கூற்றினைக் கேட்ட குரு நமச்சிவாயர், சிற்பிகளை அழைப்பித்துப் “பாதச்சிலம்பும் கிண்கிணியும் வீரகண்டா மணியும் செய்ய வேண்டும் அவற்றைச் செய்ய எவ்வளவு பொன் தேவைப்படும்” என்றார். சிற்பிகள் “அவற்றைச் செய்ய ஐம்பதனாயிரம் பொன்தேவை” என்றனர். வந்து சேர்ந்திருக்கின்ற பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்துத்

திருவாபரணம் செய்து முடிக்குமாறு சிற்பிகளிடம் கூறி அனுப்பி விட்டுத் திருக்கோயிலின் ஒருபுறத்தே அமர்ந்திருந்தார்.

அப்போது தில்லை மூவாயிரவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து “நாம் அனைவரும் இவரைத் துணையாகக்கொண்டு நல்வாழ்வு வாழலாம் என்று நினைத்திருந்தோம், செல்வத்தையெல்லாம் சிலம்பும் கிண்கிணியும் வீரகண்டாமணியும் செய்யக் கொடுத்துவிட்டாரே, என்று குரு நமச்சிவாயர் மேல் குறை கூறிப் பேசினர். அன்றியும், “சிலம்பும் கிண்கிணியும் வீரகண்டா மணியும் அணிந்துவிட்டால், அம்பலவாணர் இவருக்கு நடனம் செய்து காட்டுவரோ? என்று ஏளனமாகப் பேசினர். இவர்தம் உரையாடல் குரு நமச்சிவாயர் தம் செவியில் பட்டது. இவர்தம் நிலை இவ்வாறு இருப்ப, நாற்பதாம் நாள் சிலம்பும் கிண்கிணியும் செய்யப்பெற்று வந்து சேர்ந்தன. அப்போது குருநமச்சிவாயர் தில்லை மூவாயிரவரையும் பிறரையும் அழைத்து, “இப்போது சபாநாயகர் நடனம் செய்துகாட்டினால், அனைவரும் காண்பீரோ?” என்றார். அங்கிருந்தார் அனைவரும் “அம்பலவாணர் திருக்கூத்தினைக்காண எத்தனை பிறவிகளில் யாங்கள் புண்ணியம் செய்திருத்தல் வேண்டும் எங்கள் மூவேழ்தலை - முறையினரும் கரையேறிடுவார்களே என்றார்கள்.

குரு நமச்சிவாய மூர்த்தி நடராசப்பெருமான் திருவடிகளில் சிலம்பும் கிண்கிணியும் அணிந்து தரிசனம் செய்யுமாறு சொல்லியபின் இறைவன் திருநடனத்தைக் காண விரும்பினராய்,

“அம்பலவா ஓர்கால் ஆடினால் தாழ்வாமோ
உம்பரெலாம் கண்டதெனக் கொப்பாமோ - சம்புவே
வெற்றிப் பதஞ்சலிக்கும் வெம்புலிக்கும் தித்தியென
ஒத்துப் பதஞ்சலிக்கு மோ”

என்ற பாட்டினைப் பாடினார்.

உடனே கலகல வென்றொரு ஓசை கேட்டது. குரு நமச்சிவாயர் நின்று தோத்திரம் செய்வாராயினர். சபாபதியாரும் நடனம் செய்யத் தொடங்கினார். எல்லோரும் கீழே விழுந்து வணங்கி அசைவற்றிருந்தார்கள். அப்போது மூவாயிரவருள் மூன்று பேர் “நீண்ட நேரமாகத் திருநடனம் நிகழ்கிறபடியால் நடனத்தை நிறுத்த வேண்டும் ” எனக் குருநமச்சிவாயர்,” ஆடச் சொல்கிறவர் நாமோ? நிறுத்தச் சொல்கிறவர் நாமோ? என்றார், மீண்டும்” அந்த மூவரும், “தாளம் போடுகின்றவர்கள் நிற்கவேண்டும் ” என்றனர். அப்போது குரு நமச்சிவாய தேவர் அம்பலவாணரை நோக்கிப் “பெருமானே தூக்கிய கால் நோகாதோ? துட்டன் முயலகன்மேல் ஊன்றிய கால் சலியாதோ?” என்ற கருத்தமைத்து ஒரு வெண்பா இயற்றினார். உடனே, நடனம் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறலாயிற்று.

குரு நமச்சிவாயர் மீண்டும் மனமுருகி வெண்பா ஒன்றினைப் பாட திருநடனம் நின்றது. அதற்குமேல் தில்லை மூவாயிரவரும் கூடி, “குருநமச்சிவாய தேவர் பரிபூரணத்தை அடைந்து இலிங்கா காரமானால் நாங்கள் பூசிப்போம்” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். குரு நமச்சிவாயத்தேவர் மேல், குடிமக்களும் ‘பெருஞ்செல்வரும் வள்ளல் தன்மையுடையவர்களும், குறுநில மன்னர்களும், அளவற்ற அன்புகொண்டு, அவர்பெயரால் நடைபெறும் அம்பலவாணர்

திருக்கோயில் திருப்பணிக்கு நிறைவான பொருளைக் கொடுத்தனர், பல்வேறு வகையான திருப்பணிகள் நடைபெற்றன. பல்வேறு அறக்கட்டளைகள் ஏற்பட்டன, அன்றியும் எழுபத்திரண்டு தம்பிரான்களுக்குப் பல்லக்கும் விருதும் மற்றும் வேண்டியவைகளையும் கொடுத்து நாடெங்கும் அனுப்பிக் கோயில் திருப்பணிகளும், அறக்கட்டளைகளும் விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் நடைபெற வழி வகுக்கப்பெற்றது. இவ்வாறாகக் குருநமச்சிவாய சுவாமிகள் காலத்தில் சைவம் தழைத்து ஓங்கிற்று, கோயில் திருப்பணிகள் விரிவாக நடைபெற்றன, பல அறக்கட்டளைகள் உண்டாயின.

குரு நமச்சிவாய மூர்த்தி. தலயாத்திரையாகப் பல இடங்களுக்குச் சென்று, ஆங்காங்குள்ள பெருஞ்செல்வர்கள் தானமாகக் கொடுத்த பல கிராமங்களைத் திருமடத்தில் நடைபெறம் அன்றாட தருமங்களுக்காகவும் அம்பலக் கூத்தர் திருக்கோயிலில் நடைபெறும் சர்வ கட்டளைக்காகவும் சிலாசாசனம் செய்துவைத்தார். இவ்வாறாகப் பல சிவ தருமங்கள் சிறப்பாக நடைபெற வழிவகுத்த பின்னரும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்திருந்து, திருப்பெருந்துறை சென்று அங்கே இலிங்காகாரம் ஆயினர்.

வெண்பா

“வத்தீச் சுரவருடம் வைகாசி தேதி நவம்

இந்துநா னாழிகை யேழரைமேல் - வந்தகுரு

தானா மருணகிரி தாணுசிவ லிங்கத்துள்

ஆனால் நமச்சிவா யன்”

குரு நமச்சிவாயர் அம்பலக் கூத்தருக்கு அளித்த நிலங்கள் அணிகலன்கள், தோப்புகள் பற்றிய கல்வெட்டுகள்

தில்லைக்கோயிலிலும் பிற இடங்களிலும் மிகுதியாகக்
காணப்படுகின்றன.

**அருளாளர் குரு நமச்சிவாயர் இயற்றியருளிய
அண்ணாமலை வெண்பா
காப்பு**

மன்னுதிரு அண்ணா மலைமாலை, நாயடியேன்
பன்னுதமிழ் வெண்பாவிற் பாடவே - துன்னுமலர்ப்
பாதனே! மூடிகத்தின் பால்ஏறம் தேவ! கண
நாதனே! நீ முன் நட.

நூல் பயன்

அண்ணா மலை மாலை ஆனதமிழ் வெண்பாவால்
தண் ஆரும் ஐந்தெழுத்தைச் சாற்றியநூல்-பண்ணாகக்
கற்றவர்கள், கேட்டவர்கள், காசினியில், பேரின்பம்
உற்றுஉலகை ஆள்வார் உவந்து. 1

மன்னுதிரு அண்ணா மலையை, வலம் ஆகவந்துஉன்
உன்னுதிரு ஐந்தெழுத்தை ஓதினேன்; தென் அருணை
நாயகத்தைக்கோவிலிலே நான்கண்டேன். பெற்றெடுத்த
தாயகத்தைக்கண்டவர் பொன் தாள் 2

நூல்

ஆதி, நடம் ஆடுமலை; அன்றுஇருவர் தேடுமலை;
சோதிமதி ஆடு அரவம், சூடுமலை; நீதி
தழைக்குமலை; ஞானத் தபோதனரை 'வா' என்று
அழைக்குமலை அண்ணா மலை, 3

அன்பர் பிறப்பை அகற்றுமலை; அன்பர் அல்லா
வன்பர் பிறப்பை வளர்க்கும்மலை; - அன்பை
வடிக்கும்மலை; சிங்கத்தை வந்து சிம்புள் ஆகி
அடிக்கும்மலை, அண்ணா மலை 4

கூற்றை உதைத்தமலை; கோமாறன் கூடல்வகை
ஆற்றை அடைத்தமலை; ஆருரன்-போற்றச்
சிறந்தமலை; தீவினையேன் செய்தகுறை எல்லாம்
மறந்தமலை; அண்ணா மலை. 5

ஏழைக்கு இரங்குமலை; ஏதேது கேட்டாலும்
கோழைப்படாமல் கொடுக்குமலை; - வேழம்
உரித்தமலை; அம்மைக்கு ஒருபாகம் ஈந்த
மருத்துமலை; அண்ணா மலை 6

கண்டம் கரியமலை; கண்மூன்று உடையமலை;
அன்பர் எல்லாம் போற்றற்கு அரியுமலை; தொண்டருக்கு
தோற்றும்லை; நாளும் தொழுவோர் எழுபிற்பை
மாற்றுமலை; அண்ணாமலை. 7

அன்னமுடன் சொன்னம் அளிக்குமலை ஆதரிப்போர்
உன்னுவரம் எல்லாம் உதவுமலை; துன்னுபுகழ்
கொண்டமலை; அங்கிக் கொழுந்து ஆகி அண்டம்உற
மண்டுமலை; அண்ணா மலை. 8

மா,மா தவநமச்சி வாயன் தினம்ஒருவெண்
பாமாலை சாத்திப் பணியுமலை; -காமாதி
என்னும் அலை தான் கடந்தோர் இன்பத்திருஉளத்தே
மண்ணுமலை; அண்ணா மலை. 9

அஞ்சு அக் கரமாய் அமர்ந்தமலை; ஆதரிப்போர்
வஞ்சக் கருவினையை மாற்றும்மை; - நெஞ்சைத்
தீருத்துமலை; மெய்க்ஞான சித்திதரும் தெய்வ
மருத்துமலை; அண்ணா மலை. 10

தொண்டர் வலம் ஆகச் சூழமலை; சூழம் அவர்
பண்டைவினை எல்லாம் பறிக்குமலை; அண்டம்
உருவுமலை எந்தைகுரு ஓம்நமச்சி வாயன்
மருவுமலை; அண்ணா மலை. 11

கொம்பனைய பேதைக் குறமகளிர், வானிலர்உறும்
அம்புலியி னோடுவிளை யாடுமலை; செம்பவளம்
ஓத்தமலை; சற்குருவாய்ஒண்கழல்என் சென்னியின்மேல்
வைத்தமலை; அண்ணா மலை. 12

ஞானகுரு நாதன் நமச்சிவா யன் கருணை
ஆனபர னாகி, எனை ஆண்டமலை; வானவர்கள்
போற்றுமலை; தீவினையேன் புந்தித். கவலை எல்லாம்
மாற்றமலை; அண்ணா மலை 13

சரண கமலம் தனைப்புகழும் தொண்டர்
மரணபவத்துயரம் மாறக் - கருணை
பொழியுமலை; தட்டுப்புனுகு, பனி நீரே
வழியுமலை; அண்ணா மலை 14

அன்பர் கருத்தில் அனவரதம் மேவுமலை
துன்பம் அகலத் துரத்துமலை; - இன்பம்
விளைக்குமலை; செம்பொன்மக மேருவினை வில்லா
வளைக்குமலை; அண்ணா மலை 15

நண்பாக் குகையின் நமச்சிவா யன் கருத்தில்
வெண்பாப் பயிராய் விளையுமலை; - திண்பார்
அளந்தமலை; செஞ்சுடராய் அன்று இருவர் தேட
வளர்ந்தமலை; அண்ணா மலை. 16

சீதமல ரோன் நெடுமால் தேடுமலை; அன்பருக்குப்
பாதமலர் வீடாய்ப் பலிக்குமலை; - மாதவர்கள்
மொய்த்தமலை; உண்ணா முலை உமையைப் பாகத்தில்
வைத்தமலை; அண்ணா மலை. 17

வைத்தநிதி ஓம்நமச்சி வாயகுரு நாள்தோறும்
மெய்த்தமிழி னால்புகழ்ந்து மேவுமலை; எத்திசையும்
மின்னுமலை; மாதுடனே வெள்ளிமலை; வீடாக
மன்னுமலை; அண்ணா மலை 18

முக்கோணம் ஆக முளைத்தமலை; முண்டகன், மால்
அக்கோடு நாகம் அணிந்த மலை; - திக்கோடு
துன்னுமலை; தன்னைத் துதிக்கும்அடி யார்உளத்தில்
மன்னுமலை; அண்ணா மலை. 19

வண்தமிழா லேநமச்சி வாயகுரு ஏத்துமலை
கண்டுதொழு வார்க்குஇனிய காட்சிமலை; அண்டமுதல்
நீளுமலை; போற்றி நினைக்கும்அடி யார்உளத்தே
வாழுமலை; அண்ணா மலை. 20

அஞ்சுஎழுத்தாய், வேதமாய், ஆகமமாய், நின்றமலை;
விஞ்சுஎழுத்தாய், ஒன்றாய்விளங்குமலை; நெஞ்சகத்தே
தைத்தமலை; நாயேனைத் தன் அடியார் கூட்டத்தில்
வைத்தமலை; அண்ணா மலை. 21

மன் ஆளம் ஓம்நமச்சி வாயகுரு செந்தமிழால்
பன்னாளும் ஏத்திப் பணியுமலை; எந்நாளும்
மெய்க்குமலை; பொல்லாவினையேனைத் தன் அடிக் கீழ்
வைக்குமலை; அண்ணா மலை. 22

எந்தை குருநாதன் இருக்குமலை என்பாச
பந்தம்அற நோக்கிப் பரித்தமலை; - சந்திரனைத்
தேய்த்தமலை; நாயடியேன் சிந்திக்கும் சிந்தனைக்கே
வாய்த்தமலை; அண்ணா மலை. 23

அஞ்ஞானக் கங்குல் அகற்றுமலை; அன்பருக்கு
மெய்ஞ்ஞானச் சோதி விளக்குமலை; - துஞ்ஞானச்
சந்தமலை; நாயேற்குத் தந்தை, தாய் சற்குருவாய்
வந்தமலை; அண்ணா மலை, 24

நீற்றை அணிந்தமலை; நீள்கடராய் நின்றமலை;
ஏற்றைப் பரியாக ஏறுமலை; - கூற்றை
உதைத்தமலை; அன்றுஅரியை ஓர்சிம்புள் ஆகி
வதைத்தமலை; அண்ணா மலை. 25

ஓலம்இடும் தேவர்குழாம் உய்ய, திருமிடற்றில்
ஆலவிடம் தன்னை அடக்கும்மலை; நாலுமறை
அந்தமலை; நாயேனை ஆளக் குருவாகி
வந்தமலை; அண்ணா மலை. 26

ஆதி நெடுமால், அயன்காண அன்றுபரஞ்
சோதிச் செழும்சுடராய்த் தோன்றுமலை; -வேதம்
முழங்குமலை; சிந்திப்பார் முன்னின்று முத்தி
வழங்குமலை; அண்ணாமலை. 27

வந்துஉலகில் ஓம்நமச்சி வாயகுரு வாய் அடியேன
 சிந்தைகுடி கொண்டிருக்கும் தெய்வமலை; முந்தைவினை
 நீக்குமலை; சொல்லரிய நீள்பிறவித் துன்பம் எல்லாம்
 மாய்க்கும்மலை; அண்ணா மலை. 28

வால மதியை மௌலியின்மேல் வைத்தமலை;
 சீலமுனி வோர்கள் செறியுமலை; காலம்
 கடந்தமலை; சீறிவரும் காலனைக்கா லாலே
 அடர்ந்தமலை; அண்ணா மலை. 29

கரத்தில் இனிய கன பொருளைத் தந்தும்
 சிரத்தில் அடிஇணையச் சேர்த்தும் - பரத்தும்
 இகத்து மலை; வாராமல் என்குருவாய் ஆண்ட
 மகத்துமலை; அண்ணா மலை. 31

பற்றி இமையோர் பகைசெறுவான் வந்துஎதிர்த்த
 வெற்றி மதராசன் வேகவே, உற்று
 விழித்தமலை, தக்கனார் வேள்விதனை முன்னாள்
 அழித்தமலை, அண்ணா மலை 32

பாடல் தனைவிரும்பி, பாவலர்க்கா கப்பரவை
 வீடு தனக்குஇருகால் மேவியே-கூட
 இணக்குமலை; தன்புகழை எண் திசைகள் தோறும்
 மணக்குமலை; அண்ணா மலை. 33

சிட்டர் இடரும் சிவநீதி இல்லாத
 துட்டர் சுகமும் துடைக்குமலை; - நடடம்
 பயிலுமலை; எவ் உலகும் பாழ்படும்என்று ஆலம்
 அபிலுமலை; அண்ணா மலை. 34

கண்டம் இருளக் கடுவிடத்தை வானவர்க்கா
உண்டுபிரான் ஆகி உதவுமலை; - தொண்டர்
இணங்குமலை; வானோரும் ஏனோரும் போற்றி
வணங்குமலை; அண்ணா மலை 35

துன்பப் பசிதீர்க்கும் சுத்த சிவஞான
இன்பப் பசும்தேன் இருக்குமலை; - அன்பர்க்கு
இருளுமலை; வாராமல் எப்போதும் காட்சி
அருளுமலை; அண்ணா மலை. 36

செகமருவும் ஐம்புலனிற் சேராமல் ஞானச்
சுகமருவ மேன்மைபுனை தொண்டர் - அகமருவும்
தூயமலை; வஞ்சகர்க்குத் தோன்றாம. லேஒளிக்கும்
மாயமலை; அண்ணா மலை. 37

கந்திக்கும் தேமாங் கனிபறித்துக் கார்க்கடுவன்
மந்திக்கு நல்கி மடிகழுமலை; - சிந்திக்கும்
எண்ணாமலை; அற்றோர்க்கு இனியமலை; ஓர் அஞ்சு
வண்ணாமலை; அண்ணா மலை. 38

உன்னு தவம்புரியும் ஓம் நமச்சி வாயகுரு
மன்னும் கருணைமுகில் வாழுமலை; - பென்னம்
பெரியமலை; மாலும் பிரமனும் தேடற்கு
அரியமலை; அண்ணா மலை. 39

வேண்டும் அயன் மால் விழிமனத்துக்கு எட்டாமல்
நீண்டு தழல் பிழம்பாய் நின்றமலை; - ஆண்ட
கருணைமலை; ஒப்பு உரைத்துக் காண அரி தான
அருணமலை; அண்ணா மலை 40

வீடுமுதலா விரும்பும் பொருள் அனைத்தும்
பாடும்அடி யார்க்குப் பலிக்குமலை; - நீடுபுகழ்
பூண்டமலை; சற்குருவாய்ப் பொல்லாச் சிறியேனை
ஆண்டமலை; அண்ணா மலை. 41

அனைத்துஉலகும் போற்றுதிரு ஐந்தெழுத்தை ஒது
தனைத்தொழுது பேணும் தவத்தோர் - நினைத்தவரம்
நல்குமலை; எந்நாளும் நல்லோரும் நன்னெறியும்
மல்குமலை; அண்ணா மலை. 42

மான் அனைய கண்ணார் வசமாகி நாயடியேன்
ஊனவினைக் காட்டில் உழுலாமல் - ஞானநெறி
காட்டுமலை; தன்னைக் கருதும்அடி யார் இடரை
வாட்டுமலை; அண்ணா மலை. 43

பிள்ளை அறுத்துஉதவும் பேராளனை உவந்து
கொள்ள வயிரவெய்க் கோலமாய்-மெள்ள
நடந்தமலை; சிம்புளாய் நரசிங்க ரூபை
அடர்ந்த மலை; அண்ணா மலை. 44

உய்யவரம் தந்துஅருளும் ஓம்நமச்சி வாயகுரு
வையம்முழு தும்துதிக்க வாழுமலை; - துய்யவரம்
தேக்குமலை; நல்லோர் செறியுமலை; பெண்ணை ஆண்
ஆக்குமலை; அண்ணா மலை 45

உண்ணா முலையாள் ஒருபாகம் ஆனமலை
கண்ணார் அமுதாய காட்சிமலை விண்ணோர்
துதிக்குமலை; அன்பர் தொழுதுஏத்தி நாளும்
மதிக்குமலை; அண்ணா மலை. 46

நாதன் அரு ளான நமச்சிவா யன்கனிவாய்
 ஓதுதமிழ் மாலை உகந்தமலை; - பாதிமதி
 சூடுமலை; பத்தி செய்யும் தொண்டருடன் கூடிவிளை
 யாடுமலை; அண்ணா மலை. 47

தேவரையும் தேவருக்குத் தேவராய்ச் செப்பும்ஒரு
 மூவரையும்மண்ணோர், முனிவரையும்-யாவரையும்
 பெற்றமலை; தன்பெரு பேசங்கால், தாய், தந்தை
 அற்றமலை; அண்ணாமலை. 48

நேசிக்கும் அன்பா நினைவுகொடு பாவித்துப்
 பூசிக்கும் பூசை பொருந்துமலை; - ஆசைக்குள்
 வீழுமலை; பற்றுஒழிந்த மெய்அடியார் நெஞ்சகத்தில்
 வாழுமலை; அண்ணா மலை. 49

நன்றிபுனை நண்பன் நமச்சிவா யன்தினமும்
 துன்றுமலர் தூவி துதிக்குமலை; அன்றுஇருவர்
 தேடும்லை; சந்ததமும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே
 ஆடுமலை; அண்ணா மலை . 50

நெஞ்சகத்தில் ஓன்றி நினைப்பார்க்கு மால் அறியாக்
 கஞ்சம் ஒத்த பொன்னடியைக் காட்டுமலை; - அஞ்ச எழுத்தின்
 நாமமலை அம்பிகை உண்ணாமுலை; அம்மைக்கு உகந்த
 வராமலை; அண்ணா மலை. 51

புன்தலையின் மாயன் புவிஇடந்தும் காணரிய
 நன்றிதரும் பொன்னடியை நாடியே - என்றும் ஒரு
 நாளும் அலை வாராமல் நாயேனைச் சற்குருவா
 ஆளுமலை; அண்ணா மலை. 52

சண்ட விடத்தைச் சகம் இறந்து போகாமல்
கொண்ட திறம்பாடிக் கொண்டாடி - தொண்டர்
பணியுமலை;மெய்முழுதும் பால்வெள்ளை நீற்றை
அணியுமலை; அண்ணா மலை. 53

தில்லைவனம், காசி, திருவாரூர்,தென்மதுரை
நெல்லையிலும் பேர்ஒளியாய் நின்றமலை தொல்லைமறை
பாடுமலை; சந்ததமும் பக்தர்அகம் மேவி-நடம்
ஆடுமலை; அண்ணா மலை. 54

மூலமுதம், உண்ண முலைஎன்று அன்பருக்குச்
சாலவரம் ஈந்தருளும், தாம் என்று - நாலுமறை
பேச, மலைப்பாகம் பிரியாச் சிவஞான
வாசமலை; அண்ணா மலை. 55

தொல் நாவல் சுந்தரற்காத் தூதுபோய் வந்தமலை;
நன்மைதரத் தொண்டருக்கு நல்குமலை; - மன்மதனைக்
காய்ந்தமலை; கூடலில்சங் கத்தா ருடன், தமிழை
ஆய்ந்த மலை; அண்ணா மலை 56

புண்டரிகன் மால்தேடிப்பொன்முடியும்பொன்னடியும்
கண்டறிய ஒண்ணாத காட்சிமலை தொண்டருடை
ஊனமலை., பற்றறுக்க, ஓம்நமச்சி வாயகுரு
வானமலை, அண்ணா மலை. 57

துன்றுமலர் சோலைதொறும் சூழுமலைச் சோனைஎன
மற்றல் கமழும் மதுமாரி - என்றும்
பொழியுமலை; மாறாமல் பூஞ்சனை நீர் பொங்கி
வழியுமலை; அண்ணா மலை. 58

வேட்ட அடியார் விளக்கும் சிவஞான
நாட்டம் பொழிபேர்ஆ னந்தநீர் - ஆட்டக்
குளிக்குமலை; நாளும் குறைவு இலாச் செல்வம்
அளிக்குமலை; அண்ணா மலை. 59

நீலமலை தேடரிதாய் நின்றமலை - நின்றதழல்
கோலமலை; குன்றம் குளிக்குமலை - மூலமலை;
அந்தமலை; சுந்தரர்க்கா அன்று இரவில் தூதுபோய்
வந்தமலை; அண்ணா மலை. 60

தரையெல்லாம் உய்யத் தனித்திருந்தது செய்யும்
கரைஇலா மாதவத்தைக் கண்டு - விரவிஒரு
பாகம், மலை மாதுபெறப் பாலித்து நின்ற அருளும்
மாகமலை; அண்ணா மலை. 61

கள்ளப் புலவேடர் கைவசமா கக்கனிந்து
தெள்ளத் தெளிந்தோர் செறிவாக - விள்ளக்
கருத்துமலை; யாதுஇருக்கக் காட்சிதரும் தெய்வ
மருத்துமலை; அண்ணா மலை. 62

முக்குணமும் ஐம்புலுனும் மூளா வகை அடக்கி.
ஒக்கும்உணர் வாஇருப்போர் உள்ளத்தே - புக்குஉலவும்
பாதமலை; தாய்வயிற்றில் பார்மிதில் வந்துபிற
வாதமலை; அண்ணா மலை. 63

பண் அடுத்த கூடல் பழம்பதியில் பிட்டமுதை
உண்ணஅடுத்து, வைகை உடையாமல் - மண்ணடுத்துப்
போடுமலை? சந்ததமும் பொன்னம் பலத்திநடம்
ஆடுமலை; அண்ணா மலை. 64

அண்டமுழு தும்பறந்தே அன்னஉரு வாய்த்தேடி,
மண்டலம் எலாங்கோல மாய்த்தேடி-புண்டரிகன்
சீர்க்கமலை; கோன் அறியாத்தெய்வச் சிவஞான
மார்க்கமலை; அண்ணா மலை. 65

கூனல் சிறுபிறையைக் கோள் அரவுக்கு அஞ்சாமல்
வான் அப்பு அணிசடைமேல் வைத்தமலை; ஞானச்
சரதமலை; ஆனந்தத் தாண்டவத்துக்கு ஏற்ற
வரதமலை; அண்ணா மலை. 66

பொருந்து; தலைச் சங்கப் புலவர்த மைப்போல
விரிந்தபுகழ்க் கூடலிலே மேவி - அருந்தமிழை
ஆய்ந்த மலை; பார்மீதில் ஐந்துஎழுத்தன் ஆகிவந்து
வாய்ந்தமலை; அண்ணா மலை 67

ஆதிமலை, ஆதி அநாதிமலை அம்மைஒரு
பாதிமலை ஓதிமறை பாடுமலை; - நீதிமலை;
தந்த்ரமலை; அந்த்ரமலை; சாற்றிய பஞ் சாக்கரமாம்
மந்த்ரமலை; அண்ணாமலை . 68

அஞ்சு புலனும் அடக்கி அறிவுடையோர்
வஞ்ச டிவனைப்பிறவி மாயவே - நெஞ்சில்
அழுத்துமலை; அன்பர் அனவரதம் போற்றி
வழுத்துமலை; அண்ணா மலை. 69

கதித்தமுனி பாலகன், மார்க் கண்டனையே சீறிப்
பதைத்து வரும் காலன்படவே - உதைத்த ஒரு
வீரமலை; சற்குருவாய் மேவி எனை ஆண்டபட்ச
வாரமலை; அண்ணா மலை. 70

இமயவரும் பத்தரும் மா கேசரரும் காண
சமயகுரு வாநந்தி தாங்க - உமை ஒருபங்கு
ஆனமலை; வாக்கு, மனம், காயம் தமக்குஅரிய
வானமலை; அண்ணா மலை. 71

ஆத்தி, கடுக்கைமுதல் ஆனமலர் ஐந்து எழுத்தால்
சாத்தி, அடியவரும் தக்கோரும் - ஏத்திப்
புகழுமலை; ஆங்குஅவரைப் பொற் கோடியோடெய்தி,
மகிழுமலை; அண்ணா மலை . 72

மால்ஊன்றிச் செய்யும் மணம்தகைந்து. சுந்தரனைக்
கால்ஊன்றி ஆன, கருணையாய்க் - கோல்ஊன்றித்
தந்த விருத்த சதுர்வே தியன் ஆக
வந்தமலை; அண்ணா மலை 73

அறுகு மதியும் அணிமுடிமேல் கூடல்
மறுகு தனில், அடியார் வாழ - விறகு
சுமந்தமலை; போற்றிசெயும் தொண்டர் அகம்தோறும்
அமர்ந்தமலை; அண்ணா மலை. 74

மட்டுஉலவு கஞ்ச மலரோனும் மாயோனும்
திட்டமுடன் தேடித் திகைத்தாலும் - எட்டரிய
ஞானமலை; பார்மீது நால்உகத்தில் நாலுவடிவு
ஆனமலை; அண்ணா மலை. 75

மறைவடிவாம் சோமாசி மாறன்மகம் தன்னில்
உறைவடிவாம் பங்கில்உமை யோடு - நிறைவாய்
சென்றமலை; அந்தணர்சூழ் தெய்வக் கனகமணி
மன்றமலை; அண்ணா மலை. 76

எப்பொருளும் ஆகி இருசுடர், பார் ஆக,
மெய்ப்பொருளும் ஆகி விளங்குமலை; - கைப்பொருளை
ஓத்தமலை; என் தலைமேல் ஒம்நமச்சி வாயன்அடி
வைத்தமலை; அண்ணா மலை 77

பல்உயிரும் கேட்டு அறிய பார்த்தன்கை யால் அடித்த
வில்அடியும் புத்தன் மிகஎறிந்த - கல்லடியும்
பட்டமலை; மன்மதனைப் பார்வையினால் வெந்துவிழ
அட்டமலை; அண்ணா மலை. 78

வானை உருவ வளர்ந்தமலை வாம்பச்சைத்
தேனைஒரு பாகத்தில் சேர்ந்த மலை; - யானை
அணித்திரள்சேர் சாரல் அதில், வேய்கள் ஈன்ற
மணித்திரள்சேர் அண்ணா மலை. 79

அன்று கயிலை அரக்கன் எடுத்தஅப்போ
நின்று அவனைக் காலால் நெரித்தமலை; - என்றும்
அருத்துமலை; எவ்உலகும் அன்பர்இடர் நோய்க்கு
மருத்துமலை; அண்ணா மலை. 80

அன்றுபதி னாறுவயது ஆனமாக் கண்டர்தமக்கு,
என்றும்ஈர் எண்வயதே என்றமலை; நின்று
சிறக்குமலை தன் அடியார் செய்தகுறை எல்லாம்
மறக்குமலை, அண்ணா மலை. 81

அன்றுஇருவர் தேட அனல்வடிவாய் நின்றமலை
நின்றுஉருகும் தொண்டருக்கு நேயமலை; என்றும்
நடிக்குமலை; வேள்வியிலே நாரணைஓட
அடிக்குமலை; அண்ணா மலை. 82

நஞ்சு அணியும் கண்டமலை; நாளும் அடியவர்தம்
வஞ்சவினை தான் அறுக்க வந்தமலை; - நெஞ்சை
இளக்குமலை; அன்பர்க்கு இனியபேர் இன்பம்
வளர்க்குமலை; அண்ணா மலை. 83

பைஅரவம் சூடுமலை; பக்தர்பணிந்து ஏத்துமலை;
கையில்மழு மான்தரித்த காட்சிமலை; - துய்ய
நதி அணியும் வேணியின்மேல் நாறுமலர்க் கொன்றை
மதி அணியும் அண்ணா மலை. 84

மயில் அரவம் சேருமலை; மான் புலிகள் கூடிப்
பயிலுமலை; வானோர் பரவும் - கயிலை
பொருத்துமலை; எந்நாளும் போற்றும் அன்பர்நாவால்
அருந்துமலை; அண்ணா மலை. 85

உற்றும் புரத்தில் ஒருமூவர் தம்மைவைத்து,
பற்றி எரிந்துவிழப் பார்த்தமலை; - நத்தியே
நாளும் தனைதேடி நம்பும்அடி யார் தமையே
ஆளுமலை; அண்ணா மலை. 86

உள்ளும் புறமும் ஒரு செயலாம் அன்பர்உளம்
கொள்ளுமலை; நாட்டம் குளிக்குமலை; - துள்ளும்
எருத்தின்மேல் ஏறுமலை; என்பிறவி நோய்க்கு
மருத்துமலை; அண்ணா மலை. 87

துன்பம் அகற்றும்மலை; தொல்வினையை நீக்குமலை
அன்பர்தமை ஹ்வாஹ் என்று அழைக்குமலை- துன்பத்தைக்
காட்டுமலை; தன்னைக் கருத்தில் உறும்அன்பர்இடர்
வாட்டுமலை; அண்ணா மலை. 88

போதமுற்ற மெய் அடியார் புந்தியிலே வேர்ஓடிப்
பாதம் உச்சி மட்டாய்ப் படர்ந்தமலை; - நாதம்
தழைக்கும்மலை; அன்பர் தபோதனரை 'வா' என்று
அழைக்குமலை; அண்ணா மலை. 89

முப்போதும் பூசித்து, மோகித்துப் போற்றும் அவர்க்கு
அப்போது முன்னின்று அருளுமலை; - எப்போதும்
தாய்க்கும்இடின தானமலை; சற்குருவாய் நாயேற்கு
வாய்க்குமலை; அண்ணா மலை. 90

காலை உதைத்தமலை; கையில்மான் சூலமலை;
வேலைவிடம் அருந்தும்வெற்றிமலை; - மாலை
அணிசேரும் நீள்முடி மேல் அங்கு அரவம் ஈன்ற
அணிசேரும் அண்ணா மலை. 91

மாறுபட்ட தக்கன் உயிர் மாய்த்தமலை; மால்அயற்கு
நீறுபட்ட செந்தழலாய் நின்றமலை; - கூறுங்கால்
ஒப்பனைகள் இல்லாது உயர்ந்தமலை; நீள்முடிமேல்
அப்பு அணியும் அண்ணா மலை. 92

பச்சைநிறம் தானாகிப் பாதிவடி வானமலை;
கச்சைஎனக் கட்செவீயைக் கட்டுமலை; - நிச்சயமாய்
மாளும் அடியேனை மாளா வகை அருளி
ஆளுமலை; அண்ணா மலை. 93

மான் ஒருகை வெற்றி மழுஒருகை யானமலை;
ஞானமுனி வோர்கள் நித்தம் நாடுமலை; யானை
உரித்தமலை; அம்மை உமைபாலே யார்க்கும்
அருத்துமலை; அண்ணா மலை. 94

முல்லைமலர், கொன்றை, முடிமேல் அணிந்தமலை;
எல்லையில்லா மாதவர்கள் ஏத்துமலை; தில்லையிலே
நட்டமனை முப்புரத்தை நாடும் அன்பர் மூவரை விட்டு
அட்டமலை; அண்ணா மலை. 95

எல்லாரும் காணற்கு இனியலை என்னுடைய
பொல்லா வினை அறுக்கப்போந்தமலை; - சொல்ஆகும்
நல்லமலை; பொல்லாரை நாசம் உறப் பார்க்கைக்கு
வல்லமலை; அண்ணா மலை. 96

ஆழி நெடுமால் அயற்கும் அரிதானமலை;
ஊழின்வினை அன்பர்க்கு ஒழிக்குமலை; ஆழியிலே
நஞ்சுஅழலைக் கண்டு நடுங்கினரைக் காக்குமலை;
அஞ்சுமுகத்து அண்ணா மலை. 97

எத்திசையும்தோற்றுமலை ஏறு உகந்து நின்றமலை;
சித்திவரம் ஈந்து அருளிச் செய்தமலை; முத்தர்மனம்
பூனுமலை; அண்டர் புகழுமலை நீண்டதொரு
மானுமலை; அண்ணா மலை 98

வண்மைக் குணத்தவரை மாதலரை, வந்தடைந்தோர்
தம்மைத் தளராமல் தாங்குமலை; - உண்மை
பொருந்துமலை; விண்ணவர்கள் போகாமல் ஆலம்
அருந்துமலை; அண்ணா மலை. 99

வானத்துப் புந்தருவை வாங்கிக் களிறு, பிடி
யானைக்கு நீட்டி அணையுமலை; - ஞானத்தர்
உன்னுமலை; எந்நாளும் ஓம்நமச்சி வாயகுரு
மன்னுமலை; அண்ணா மலை. 100

அழியாத முத்தி அளிக்குமலை; அன்பர்க்கு
ஒழியா வினையை ஒழித்து - கழியாத
ஏற்றுப் பிறப்பை இனி அமையும் என்று அருளி
மாற்றுமலை; அண்ணா மலை. 101

பெற்றம் தனில்தோன்றிப் பெய்வளையும் தானும் எந்தன்
குற்றம் களைந்து அருளிக் கொண்டமலை; - நித்தம்
புதியமலை; கங்கை அணி பொற்சடைமேல் வைத்த
மதியமலை; அண்ணா மலை. 102.

* திருசிற்றம்பலம் *

நம்பிக்கையுடைய குகைநமசிவாயத்தை துதிப்போர்க்கு
சிந்திக்கும் வினையனைத்தும் சணப்பொழுதில்
சிந்திக்க முடியாமல் சிறப்பிக்க செய்ய
தும்பிக்கையுடையோடு தூது சென்று முடித்திடுவார்.

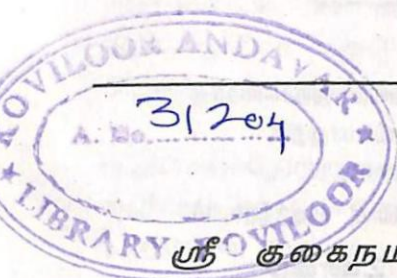
நாங்கள் கண்ட உண்மை

**உண்மை, உண்மையை நாடுவோர்க்கு
உகைப் புகழ் உண்டு.**

அருளாளர் ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாய சுவாமிகளை
வேண்டி வணங்கி அருளும் பொருளும் பெற்றோர்
பலகோடி. அருணையம்பதிக்கு வரும் அனைவரும்
ஸ்ரீ குகைநமசிவாய சுவாமிகளின் ஜீவசமதிக்கு
வந்து வணங்கி பல நலன்களும் பெற்று
வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து நல்வீடு பேரினை அடைய
வேண்டுகிறோம்.

ஜீவசமாதிக்கு செல்லும் வழி

திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் ஆலயம் பின்புரம் பேகோபுரத்தெரு சக்தி திரையரங்கம் பக்கத்து தெரு வழியாக மலைமேல் வந்தால் ஸ்ரீகுகைநமச்சிவாயரின் ஜீவ சமாதிக்கு வந்து சேரலாம்.

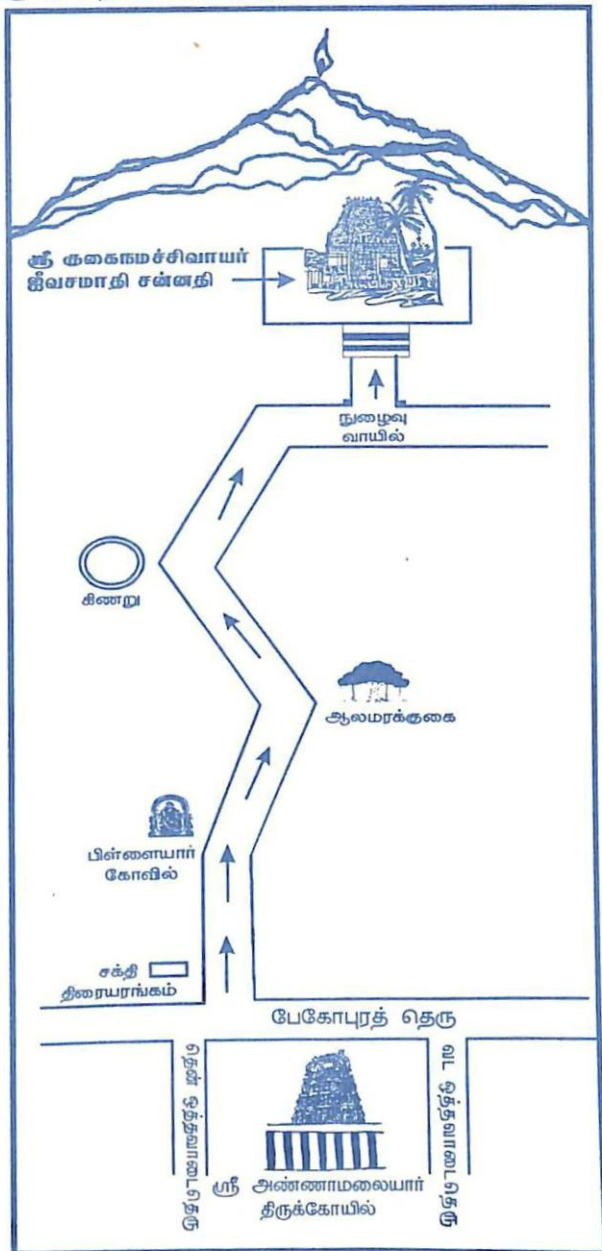
ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாய சுவாமிகளின் வரலாறு, வெண்பாக்கள் அடங்கிய இப்புத்தகத்தை அச்சிட எங்களுக்கு வாய்பளித்த ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாய சுவாமிகளின் தலைமுறை வாரிசுதாரர்களுக்கு எங்களுடைய நெஞ்சார்ந்த நன்றியை வணக்கத்துடன் சமர்ப்பிக்கிறோம்,

அச்சிட்டோர்:

ஓம் நமசிவாய பிரிண்டர்ஸ்

9/5, சுண்ணாம்புகாரத்தெரு, திருவண்ணாமலை-1.

ஸ்ரீ குகைநமச்சிவாயர் ஜீவசமாதி சன்னதிக்கு செல்லும் வழி

17 வது தலைமுறை வாரிசுதாரர்
குகை நமச்சிவாய சுவாமிகள்

18 வது தலைமுறை வாரிசுதாரர்கள்
நமச்சிவாயம் **வெங்கடேசன்**